

Yeniden İ İ MİLLİ

MUCADELE

FINDIK
Hadiselerinin
İÇYÜZÜ

KÖYLÜMÜZÜN ALIN TERİ ÇALINIYOR

11 AĞUSTOS 1970

SAYI: 28

Turhal Milliyetçi Kültür Birliği'nin Açılış Bildirisi

Millet felâketler içine sürüklenmek isteniyor. Milletlerin yol göstericisi olan asıl Türk Milleti, tarihe gömülmek isteniyor. Ata yadigarı vatanımızda köle edilmek isteniyoruz. Şerefli ecdadımızın, oluk oluk kan dökerek bize emanet ettiği mübarek vatan toprakları, parçalanmak istenmektedir.

Gerçek emperyalistlerin amacı Amerika ve Rusya, elele içerden elde ettikleri ajanlar ve teşkilâtlarla milletimizin iman, ahlâk ve kültüründen müteşekkil ideolojik yapısını yıkmaya ve vatanımızı parçalamaya çalışıyorlar. Bir taraftan bu milletin ayrılmaz parçaları olan doğulu kardeşlerimize siyasi kürtçülüğün ve komünist eşiya Mustafa Barzani'nin propagandası yapılrken, diğer taraftan Rusya'nın, Amerika'nın İngiltere'nin beraberce tahrik ve yardım ettiği Ermeniler Türkiyeden toprak istiyorlar. Öbür taraftan şımarık Rum palikaryaları, içine Anadolu'muzun da gir diği «Büyük Yunanistan»ı kurmak gayreti içindedir. Milletin imanını, hayatını, din ve letin teminatı ordumuza küfreden Sion, Mason ve Hristiyan kuvvetlerin uşakları, bu milleti elbirliğiyle komünist-devletini yıkmaya çalışan, mil leştirmeye çalışıyorlar. Milleti mize Türkistan ve Çekoslovak ya'nın akibeti hazırlanıyor.

Bütün dünyayı komünistleş

tirme yolunda ilerleyen Rusya, üçyüz seneden beri, bozguncuların ihaneti, iç ve dış millet düşmanlarının alçakça saldırılarıyla kan, can ve vatan kaybeden milletimizi, tarihin mezarlığına gömmek istiyor.

Rusya, Çin, Türkistan, Kafkasya, Almanya, Polonya, Çekoslovakya, Yugoslavya, Macaristan ve Bulgaristanda tatbik edilen komünist ihtilâl metodları Türkiyede de tatbik edilmektedir. Ve devletin yıkılması hareketi, son merhalesine ulaşmak üzeredir. Komünist kuşatma zinciri, Türkiyeyi çevrelemiş bulunuyor. Rusya, Mısır, Suriye, Cezayir ve diğer Afrika memleketlerinde askeri üsler elde etmiştir. Ve şimdi Akdenizde tam bir hâkimiyet kurma arzusundadır. Komünist tecavüzlerinin merkezî son senelerde Türkiyemiz olmuştur. Rusya'nın Türkiyede ki beşinci kolu T.İ.P. ve onun yan kolları olan F.K.F., T.O.S., D.İ.S.K. ve DEV-GENÇ, milletin din, töre, ahlâk ve tarihine suikast için teşkilâtlandılar. Ve tahriklerine başladılar. Komünistler, Türkiyede gayri-millî kuvvetlerin direktifleri ve paralarıyla beslenip, mason localarının himayesinde, millîlik vasfını yitirmiş basının takdimleriyle şımartıldılar, tahrik, tahrip ve sabotajlarına ahaliksiz olarak devam ettiler.

İki sene önce üniversitelerimizde Fikir Kulüpleri Federas

yonu (F.K.F.) adını taşıyan bir komünist teşkilât tarafından başlatılan ve haklı talebe isteklerini istismar esasına dayanan boykotlar, işgaller, millî yetçi talebelere kurşun sıkma, millete bağlı talebeleri dövmeye hareketleri, bugün, F.K.F. nin devamı DEV-GENÇ tarafından daha âdice ve iğrenç usullerle devam ettirilmektedir. Bir tarafta milliyetçi talebeler okula sokulmaz, gelenler kurşunlanırken; diğer taraftan yine bu satılık, bilerce üniversite talebesinin imtihanlara girmesine müsaade etmemektedir. Fakültelerde sı nıfların kara tahtasına «İmtihana giren hayatını tehlikeye atmış olur.» gibi ifadeler yazmak suretiyle talebeler üzerinde bir terör yaratarak, milletin yarınını emanet edeceğimiz gençlerimizin okumasına imkân verilmek istenmemektedir.

Dershanelerde patlatılan dinamitler, molotov kokteylleri, tabanca ve makineli tüfekler, milyonlarca liralık laboratuvarları havaya uçurup, millet servetini heba etmektedir.

Talebenin samimi istekleri, Mao'nun Çin'de, Lenin'in Rusya'da kullandığı «Bağımsızlık» sloganlarıyla hedefinden saptırılmakta, komünist stratejisi âdice tatbik edilmektedir. Tam bağımsız ve «Gerçekten Demokratik Türkiye» sloganı ile hedeflerini gizlemekte ve Vatanimıza, Türkistan ve Çekoslovak ya'nın hazin akibetlerini hazır lamaktadırlar.

Arkası kesilmeyen boykot ve işgallerle üniversiteler kapanınca, tahrik tahrip ve sabotajlarına işçilerimiz arasında başladılar. Mason politikacıların kasten ihmâl ettiği işçi meselelerimiz de yine bu T.İ.P., D.İ.S.K. veya «DEV-GENÇ» adlı maske teşkilâtlar tarafından istismar edildi.

İstanbul'da binlerce işçiyi sokağa dökerek komünist ihtilâl için vasıta etmek istediler. İşçimiz, milletimizin bir parçası olan Ordumuzla karşı karşıya getirildi. Bu, tam bir kardeş kavgasıydı. Yahudi uşağı komünistler «sınıf kavgası» adı altında milletimizi birbirine kırdırmak istiyordu ve yer yer de kırdırıyordu.

İşçilerimiz, kim tarafından ve nereye götürüldüğünü bilmeksizin yürüyor ve kendi kardeşleriyle vuruyordu. Yalnız araya girmiş olan Stalin bıyıklı Castro sakallı bir kaç satılmış komünist «Yaşasın halk ordusu», «Yaşasın halk savası» di-

Arzuhalimiz Var

Size geldik derdimizi açmaya,
Niyet ettik diyar, diyar uçmaya.
Az kaldı kafilâ burdan geçmeye,
Yoluna varıp da dur diyen yok mu?

Düşman olsak kapınızı çalmazdık,
Haçlı olsak, bu illerde durmazdık.
Vatanı sevmesek asker vermezdik,
Arzu halimizi dinleyen yok mu?

Kanıyor yaramız dindiren hanı,
Kızıl mezalimi söndüren hanı.
Asırlardır ağlayan bu milletin,
Haline acıyıp güldüren yok mu?

Taşıyor sabrımız son raddesinde,
İnilti değil, kulaklar intikam sesinde,
Hayırlı bir sabahın mutlu arefesinde,
Bu millete sahip çıkacak yok mu?

Ey dört yılda bir ancak köye gelenler,
Nerde kaldı ettiğiniz yeminler.
Yapacağız, açacağız, vereceğiz diyenler,
Vaatlerden günü dolanı yok mu?

Hâlâ papaz, haham bizde yetişir,
Hâlâ boykot grev bizde gelişir.
Hâlâ okulda atasına çocuk küfre alışır,
Bunlara gıcunup dur diyen yok mu?

Patrikhane Grogorios kanını ister,
Heybeli'den çıkar nice gangster.
Robert Kollej Fatih Sultan Mehmet Handan ne ister,

Bunların dilinden anlayan yok mu?

Kimin için İncil, Tevrat dağıtmak,
Kimin için yağa parafin katmak.
Kimin için düşük kalitede fındık ihraç etmek,

Sorup, sual edip anlayan yok mu?

Bilmem daha saksak uyanırlar mı,
Ettiklerini nadim olup Hakka dayanırlar mı,
Yoksa yine milleti enayi sanırlar mı,
Millî Mücadeleyi okuyan yok mu?

Mitralyöz, kan kusmuş Çanakkale'de,
Topal, Gazi, öksüz bacı, kardeş nerede?
Nice gelin göziün siler pencerelerde,
Onun bu halini görenler yok mu?

Akmayacak artık göz yaşların bacım,
İşte gidiyorum cepheye belimde kılıcım.
Yukardakilerin hepsini kat kat almaktır öcüm.
Yoluma duracak uşaklar var mı?

29/7/1970

MUSTAFA KANDIRMAZ
ÖĞRETMEN — TARSUS

ye bağırarak Lenin'in hırsız, ayyaş soyguncularından meydana getirdiği komünist çapulculara alkış tutuyor «Kahrolun Burjuva Ordusu» diyerek senin bağrından çıkmış «MİLLÎ ORDU» ya hakaret ediyordu.

Komünistler tarafından tahrik edilen bu kardeş kavgasının da 4 tane millet evladı birbirlerini öldürüyorlardı. Ve böylece üniversitelerde polislerle talebeyi karşı karşıya getiren ve kurşun sıkıran komünist tahrikçiliği, şimdi de işçiyi, polisi, orduyu karşı karşıya getiriyor ve taş, sopa, tabanca, bıçak bir birine girdiriyordu. İzmit ve İstanbul'da cereyan eden hadiseler buralarda örfî idare ilânıyla neticelendi. Hâdiselerde tahrikçilik yaptığı için tevkif edilenler ya T.İ.P.'e, ya D.İ.S.K.'e, ya da DEV-GENÇ denilen maske teşkilâtlara atıldı.

Örfî idarenin ilân ve üniversitelerin tatile girmesi sebebiyle İstanbul'da tahrik ve tahriplerine imkân kalmayan komünistler, Anadolu'da hız verdiler. Senelerden beri mason-

lar tarafından ihmâl edilen çeşitli bölgelerimizdeki ızdırıp ve sefaletlerin istismarına başladılar.

Karadeniz bölgesinde Çay müstahsilinin, tütün ve fındık yetiştiricisinin hak istemek için tertip ettiği mitinglere sızmak suretiyle başka mecraya kaydirdılar ve işe kendi sapık ideolojilerine uygun bir hava vermek için çalıştılar. Çay, tütün ve fındık müstahsilinin samimi arzularının ifadesi olan sloganların yanında komünist stratejisine uygun sloganlar yerleştirdiler. Millet bunlara itibar etmedi. Ama, tahrikçilik son bulacak değildi.

Mitingleri yolundan saptırarak, kitleleri tahrik ederek bir millet evlâdının öldürülmesi ve pek çok kişinin yaralanması ile neticelenen Ordu hâdiseleri cereyan etti. Doğu Anadolu, Ordu, Antep, Ege Bölgesi gibi Türkiyemizin her tarafında bağlatılarak kargaşalık çıkarmak ve komünist ihtilâle zemin hazırlamak üzere tertiplenen hâ-

(Devamı 14. Sayfada)

Maarif Bakanı'nın Dikkatine «Önemli Olan Ne?»

Okullarda «ders önemli değil»

Acaba önemli olan nedir? Millî eğitim yetkilileri bu sorunun cevabını merak ediyorlar mı?

Ankara'nın Şafaktepe Ortaokulunda Türkçe dersi öğretmen-i (!) olan Tevfik Yılmaz adlı kişi derse «Sizin için ders önemli değil» diye başlıyor ve «mühim olan benim anlattıklarımı öğrenmenizdir» diyor.

Onun için önemli olan ise sunuları öğrenmek; ihtiyarlar birer Amerikan ajanı, sağcılar Amerikan köpeği ve satılmışlar, solcular ise vatani kur taracak ve bağımsız Türkiyeyi kuracak olanlardır.

Atatürk ve Arkadaşlarına Burjuva Kemal ve köpekleri

diyen Nâzım Hikmet'in ve Maksim Gorki gibi komünistleri okumaları için çocuklarınıza tavsiye eden bu öğretmenlerin söylediklerinden sadece bazılarını yazdık.

Memleketimizin durumunu kendi görüşü açısından körpe dimağlara anlattıktan sonra her seferinde şu cümleleri tekrar etmektedir; anlattıklarını dinledikten sonra eminim ki, her biriniz solu oldunuz. Yarı bağımsız Türkiye için düşüneceksiniz.

Okumaları için okullara gönderdiğimiz çocuklarımız zehirlenmektedir. Anarşist hareketlere katılacak çocuklarımızın yetişmesini istemiyoruz. Bu istek memleketimizin istikbalî bakımından en tabii hakkımızdır.

İsmi MAHFUZ

Milletin iman, ahlâk, kültür,
tarih ve menfaatine bağlı
haftlık siyasî
MİLLÎ DÂVÂ MECMUASI

Yıl: 1 — Sayı: 28

SAHİBİ

Ömer Ziya Belviranlı

MESUL MÜDÜR

A. Selim Arkoç

Devamlı Yazı Kadromuz

AYKUT EDİBÂLİ

YILMAZ KARAOĞLU

NECMEDDİN TURİNAY

SABAHADDİN ERİŞ

İDARE YERİ

Babıâli Cad. No: 50/4
Cağaloğlu — İstanbul

Telefon: 27 73 10

DİZGİ

Şen-Al Matbaası

BASKI

Güneş Matbaacılık T.A.Ş.
Cağaloğlu — İst.

ABONE ŞARTLARI

Bir Senelik: 70 Lira

Altı Aylık : 35 Lira

Üç Aylık : 18 Lira

FIATI: 150 KURUŞ

İdeolojik Sistemler Ve Milletler Arası İttifaklar

İdeolojik Sistemler Nedir?

İdeal, insanın veya toplumun elde etmeyi arzuladığı hedeftir. Bu hedef maddi veya manevi olabilir. Bir gencin ideali rahat ve konforlu bir hayat yaşamak ise, hedefi maddidir. Bir milletin istiklâlini sağlamak, ekonomik veya içtimai şartlarını ıslah etmek gibi hedefler de maddidir. Bir mü'minin Allah'ın rızasını kazanmak gayesi ise, manevi bir hedeftir.

Mevzuumuzla ilgili olarak; sistemden kastımız şudur: İnsanın ve cemiyetin yaşayışını düzenleyen kaidelerin bütünü sistemdir. Meselâ komünizm, kapitalizm, faşizm, birer sistemdir. Sistem, doğru veya yanlış olarak, toplumun yaşayışını bir düzene bağlar. İnsan toplum içinde yaşar ve ihtiyaçlarını toplum içinde giderebilir. Gerçekte hayatı düzenlemek, insanın ihtiyaçlarını nasıl karşılayacağına cevap vermek demektir. Ancak burada, şu soru ile karşı karşıya kalırız: **Toplumun ihtiyaçları nelerdir?**

İnsan canlı ve cansız varlık âlemi içinde kendine mahsus bir yer işgal eder. Canlı bir vücudun sahibi olduğu için, varlığını muhafaza ve neslini devam ettirme içgüdüsü insanı da tesiri altında tutar. İnsan diğer canlılar gibi beslenir, yer, içer ve nevinin mukabil cinsi ile münasebette bulunur. Ancak insan bundan ibaret değil. İnsan aynı zamanda, kendini irade ve iman gibi tezahürleriyle gösteren ruhunun da sahibidir. Bu halıyla sınırlı doğanın dışına çıkarak mevcut bir âlemin de namzedidir. Bu gerçeği; insan, tabii ve ideolojik yahut maddi ve ruhi bir varlıktır, diye özetlemek mümkündür. İşte sistemi değiştirmiş zaman, insanın bütün ihtiyaçlarını karşılamak iddiasıyla ortaya atılan nizamları anlıyoruz.

İnsanı ve toplumu, teklif ettiği nizama uygun olarak yaşamaya davet eden her sistem; insan ve toplum hakkında açık veya kapalı bir inanca sahiptir.

Sistemlerin Dayandığı Ve Doğduğu Esas Nedir?

1789 Fransız ihtilâline kadar Avrupa'da, 1. Cihan Harbi'ne gelinceye kadar bütün dünyada dinî sistemler ayakta idi. Dinî sistem, havatı dinin esaslarına göre düzenlemek demektir. Avrupa'da kilise nizamı, İslâm dünyasında İslâm Nizamı hakim olarak kalabildiler. İslâmî ve bu arada diğer tahrif edilmiş dinlerin hakimiyetini yıkmak; Beynelmillet Yahudilik için, ilk hedefti. Avrupa'da Ruso, Volter, Monteskiyö gibi filozofların tabiatçı, hristiyanlık ve kilise aleyhtarî fikirleri, mason localarının tahrikleriyle ihtilâl kalyana döktü. Bu fikirler Amerikan ve Fransız ihtilâllerine yön verdiler. Her türlü otorite karşısında, ferdi koruma iddiasındaki bu fikirler, lâikti.

«İnsan ve Vatandaş Hakları Beyannamesi»'n de şekillenen bu fikirlere göre, insan, saadeti bu dünyada aramalıydı. (Bu, dinin aslını teskil eden ahiret ve hesap günü inancını olanca siddeti ile sarsıyordu.) «İnsan saadeti din, ahlâk ve hukuk gibi haricî bir otoriteye bağlanarak değil, bizzat kendi isteklerine göre yaşayarak kurabilir.» denmekteydi. (Bu fikirler ise din, ahlâk ve hukukun yıkılmasını, insan ruhi varlığının inkârını gerektiriyordu.) Nihayet Volter ve Ruso'nun fikri «İnsan ekonomik bir hayvandır.» vecizinden ibaret bulunuyordu.

Din, Allah, Vahiy, Ahiret gibi inançları yıkan, bunun yerine insan için dünya otağında (!) daha fazla yemek, daha fazla içmek, daha çok rahat etmek tek ideal haline getiriliyordu. Din ve ahlâk ferdi canı isterse kabul edeceği varlıklar (!) haline gelmişti. Özetle: din, ahiret, hesap günü, cennet, cehennem gibi inançlar siliniyor; Avrupa'da dünyaya tapma ve insanı (hâşâ) Allah makamına yükseltme sapıklığı yavaş yavaş belirdiyordu. Fransız ihtilâli'nden sonraki dünyayı izah eden, bir mason üstadı şöyle diyor: «Biz Allah'la haro halindeyiz... İnsanlar için bir Allah (!) yarattık. (!) beseriyet!»

Bu menhus seviyesizlikten iki sistem çıktı. Birisi Kapitalizm. Yani paranın ve maddenin pratik saltanatı. Diğer komünizm. Yani maddecili

ğin din haline gelmesi.

Türkiye'nin İçinde Bulunduğu Sistem Hangi Fikirden Doğmuştur?

Türkiye'de henüz varolan sistem, gayri millî ve gayri insanî bir sistemdir. Ve bu sistem toplumun ihtiyaçlarını karşılamamaktadır. İhtiyaçlarını karşılamadığı gibi; ızdırapları, buharları ve sıkıntıları alabildiğine artırmaktadır. Millî ahlâkımız, millî ideallerimiz bu sisteme yabancıdır. Bu sistemin anası olan inanç ise, insanın ekonomik bir hayvan olduğudur. Ve bugün millî mücadelemizin muzafler yürüyüşüne katılan bütün gerçek milliyetçiler bu sisteme karşıdır. Ve milletimiz bu protestoyu candan desteklemektedir. Ancak bu sisteme ve emperyalizme karşı olduğunu belirten komünistlerin ve sosyalistlerin naralar attıkları bir memlekette bu yanlış bir tutum olmaz mı, denebilir. Buna en kesin şekilde hayır diyoruz. Zira emperyalizme karşı olduğunu söyleyen komünistler ve solcular, ne milliyetçi olduklarını söylüyorlar, ne İslâm'a saygılı olduklarını belirtiyorlar, ne komünizm'e karşı olduklarını ilân ediyorlar, ne de dünya üzerindeki zulüm sisteminin idarecisi beynelmilî yahudiliğe karşı çıkmaya kendilerinde cesaret bulamıyorlar. Öyleyse onlar sahte anti-emperyalisttir ve sahte millicidir. Zira emperyalizmi ortaya koyduktan sonra, akla gelebilecek şu soruyu cevaplayalım: **Kapitalizme karşı olmak Amerika ile ittifaka karşı olmak demek midir?**

Böyle bir soru meseleyi anlamamaktan doğar. Bu hususta bize ısrak tutacak gerçekler vardır. Bunları şöyle sıralayabiliriz: «Hiç bir millet, dostlar ve müttefikler bulmadan yaşayamaz.» «Dünyanın bu günkü durumunda bir millet ne kadar güçlü olursa olsun tek başına yaşayamaz.» Bu gerçekler Türkiye'nin dostlar ve müttefikler bulmak mecburiyetinde olduğunu gösterir.

Türkiye'nin Müttefikleri Kimler Olabilir?

Müttefik, menfaatleri kendi menfaatlerimize uygun olan kuvvettir. Menfaatleri birbirine aykırı olan kuvvetler arasında ise, ittifak olamaz. Bir milletin menfaatlarını ise o milletin dünya üzerinde işgal ettiği yer ve ekonomisinin tarzı ve nüfusu tayin eder. İki sanayi memleketinin menfaati çarpışır. Meselâ Almanya ve Fransa'nın menfaatleri birbirine zıttır. Ve bu iki memleket arasında uzun ömürlü bir dostluk kurulamaz. Zira ikisi de komşu iki sanayi memleketidir. İtalya ile Yunanistan arasında da bir dostluk kurulması beklenemez. Zira Yunanistan ve İtalya'nın jeopolitiği; bunları Doğu Akdeniz'de mekân elde etmeye zorlamaktadır. Aynı şekilde Rusya ile Türkiye arasında da ittifak hayaldir. Zira Rusya bir kara devletidir. Bu koskoca kıtanın sıcak denizlerle münasebeti yok gibidir. Ve Rusya için sıcak denizlere inmenin en kestirgöç yolu, Anadolu'nun işgalinden ibarettir. Ayrıca Rusya'nın milyonlarca müslüman - Türk'ü en adi usullerle yok etmeye çalıştığı unutulmazsa, bir Türk - Rus dostluğunun hayal olduğu kadar, ihanet olduğu da anlaşılar.

Sağlam İttifaklar Nasıl Kurulabilir?

Dünyada ebedî dostlukların bulunmadığı haklı olarak söylenmiştir. İslâm Dünyasını teşkil eden milletlerin, başlarındaki yahudi usağı idarecileri alasağı etmeleri şartıyla, Türkiye tabii müttefiklerini bulacaktır. Ancak müslüman milletlerin teknik geriliği düşünülecek olursa, bu ittifakın da kâfi kudreti temin edemeyeceği açıktır. Ve başka müttefikler bulmak zaruret olmaktadır. Dünyanın bugünkü şartları karşısında bu, Amerika'dan baskası değildir. Zira Amerika için Türkiye, ne Yunanistan'ın ne İtalya'nın avlamaya mecbur olduğu hayatî av değildir. Sadece Amerikan markalı yahudi şirketlerinin pazarıdır. Amerika, Türkiye'deki pazarlarını kaybetse bile, Rusya'nın emelleri karşısında Türkiye'nin ittifakı (Devamı 14. Sayfada)

YENİDEN MİLLÎ MÜCADELE

FINDIK KURLARI

Fındık, Doğu Karadeniz bölgesinin en önemli mahsullerinden birisidir. Çoğu ailelerin yıllık geçimi fındıktan temin edilmektedir. Ekonomiimizde önemli bir yer işgal eden ve milli servetimizin kaynağı olan fındık mahsulümüz acaba gereği gibi değerlendirilebilmekte midir? Dış ticarete önemli bir yeri olan ve döviz sağlayabileceğimiz ihracat maddelerinin başında gelen fındık, acaba değerini koruyabilmekte midir? Büyük çapta yağ çıkarımında kullanılan, kuru meyve olarak her zaman yenen, kabukları yakacak olarak kullanılan, külünden gübrelemede faydalanılan fındık Karadenizlilerin altını, acaba gereken şekilde alaka görmekte midir? İşte bu sorular bizi fındık müstahsilinin ayağına, oradan da ticaret müdürlüğünün kapısına kadar sürükledi. Bu konuda okurlarımızı aydınlatmaya çalışacağız.

MÜSTAHSİL DERTLİ

Karadeniz Bölgesinin hava şartlarının ve toprağının fındık yetişmesi için elverişli olması, çoğu aileleri fındık ziraatine mecbur etmiştir. Geçimlerini fındık bahçelerinden temin edenlerin sayısı pek çoktur. Her yıl daha iyi mahsul alabilmek ve bu sayede hem dış ticaretimizi artırmak, hem de kendi gelirlerini çoğaltmak için durmadan çalışırlar. Senenin büyük çoğunluğunu fındık bahçelerinde geçirirler. Bu çilekeş insanlar kışın elinde çapası ve makası ile bahçesini adım adım dolaşır durur. Yazın, kavurucu sıcakın altında sabahtan akşama kadar mahsulün olgunlaşmasını beklerler. Bir tek fındık kaybolmasını diye ellerinden gelen bütün gayreti sarfederler.

Fakat senelerden beri onun alın teri mahsulü aynı fiyat statüsüne tabi tutulurken ihtiyaç maddelerinde kat kat fiyat artışı onu ızdıratırın bataklığına yuvarlamıştır. Böylece Karadeniz halkı geçim sıkıntısı ile başbaşa bırakılmış oluyordu. Dallarından binbir zahmetle topladığı fındığını bahçesine döken ve onun kurutulmasında ve harmanlanmasında ter akıtan bu çilekeş üretici, satış zamanı gelince gene günlerce bekler durur. Çünkü, o malının gerçek değerinin verilmesini ister. Ve onun için de piyasanın yükseleceği ümidini oyalanır. Elde ettiği altın değerindeki mahsulüne ancak seyretmekle doyar.

Eli nasırlı, yanakları çekik, fakat son derece sert bakışlı tipik Karadenizli ihtiyarın fındığa karşı duyduğu sevgi oldukça büyüktür. O ih-

Karadenizli Fındık Müstahsilinin Başı Dertte

tiyar dedeler geceleyin yalnız başına fındık harmanında kalır. Gecenin sessizliğe gömüldüğü bir anda yanık sesiyle okuduğu kur'an bütün fındıkçıları heyecana getirir. Son derece temiz ve imanlı olan bu insanlar niçin ızdıratılır? Sıkıntıları bir türlü bitmiyor? İşte biz de bir ihtiyar amcanın fındık tarlasına gittik ve bu mevzuları uzun uzun konuştuk. Yaşı sekseni aşmış hâlâ yirmilik bir deli kanlı gibi çalışan Ahmet amca ile konuştuklarımızın bir kısmını mecmuamızda neşretmeyi faydalı buluyoruz.

Vakıfbekir'in bir köyünde oturan Ahmet amca fındık topluyordu. Yanına vardık, selâm verdik ve oturduk.

Elimizde kâğıt kalem görünce belki de vergi memurlarının geldiğini zannetmişti. Sonra kim olduğumu zu anlayınca birden serinledi. Başındaki nakışlı fesini dizinin üzerine koydu ve bizimle konuşmaya başladı.

— Bu bahçe bana babamdan kalmıştı. Önceleri hepsini mısır ekiyordum. Şimdi ise fındık daha elverişli olduğundan, on senedir fındıklıktır. Allah'a şükür zor da olsa geçinip gidiyoruz.

— Ahmet amca sadece buradan aldığınız mahsulün parası size yetiyor mu?

— Yok evlâdım. İki oğlum var. Şimdi ikisi de gurbete çıktı. Eğer yetseydi, ben bu yaşla bu şekilde uğraşıp da oğullarımı da gurbet ele göndermezdim.

— Peki amca, fındıktan elde ettiğiniz gelir ihtiyaçlarınızı karşılamıyor mu?

— Bundan evvelki yıllarda daha iyiydik. O zaman gelir az olsa bile bu kadar pahalılık yoktu. İhtiyaç maddelerimizin fiyatında artış olduğu halde sattığımız mahsul on yıl evvelki fiyatta duruyor.

— Demek siz mahsulünüzün tam karşılığını alamadığınız kanaatinde-siniz.

— Fındık müstahsilinin hakkı ne yazık ki gereği şekilde verilmiyor. Giresun'da fındık mitingli tertipleyen müstahsilin arasına sızan komünistler onu, yol kesmeye ve eşya tahribine sürüklemek istemişlerdi. Yukarıda Samsun - Trabzon yolu üzerinde miting sonu bekleyen fındıkçılar görülüyor.

— Evet. Meselâ fındığımızın fiyatı hep aynı rakamlarda kaldığı halde, çarşıdan aldığımız demir, çimento, çivi gaz yağı vs. ihtiyaç maddelerimizin fiyatı kat kat artmıştır. Eğer bunlara paralel olarak mahsulümüz de değerlendirilseydi sıkıntımız bu kadar olmazdı.

Evet. Gerçekten Ahmet amcanın konuştukları haklıydı. Milli servetimiz olan fındık gereği gibi değerlendirilmeyordu. Bir memleketin ekonomisinin temelini istihsal maddeleri teşkil etmesine rağmen, bizde bu böyle olmamaktadır. Bilhassa bir ziraat ülkesi olan Türkiye'mizde çay, fındık, pamuk, haşhaş vs. istihsal maddelerimiz ihracatımızda önemli bir yer işgal etmelerine rağmen maalessif bu sahada çalışan işçilerimiz ve köylümüz sıkıntılardan kurtulmamaktadır. Milli ekonomiye vücut veren bu sanayi kolları baltalanmakta ve milletimiz iktisadî krizler geçirmektedir. Diğer tarafta yahudinin, rumun binbir sahtekârlıkla piyasaya sürdüğü mallar akıl almayacak derecede kârla satılmaktadır. Bu ise topyekûn millet olarak soyulmamıza ve fakirleşmemize yol açmaktadır.

Sonra Ahmet amca ile konuşmalarımıza devam ettik. Sözü fındık hususunda yapılan mitinglere getirdik.

— Bundan bir müddet önce diğer yerlerde olduğu gibi Vakıfbekir'de de bir yürüyüş olmuştu. Siz de katılmış mıydınız?

— Evet. Ben de o gün çarşıya inmiştim. Alın teri mahsulümüz olan fındığın gerçek değerinin verilmesi için ben de yürüyüşe iştirak ettim. Fakat ne görelim. Mitingi idare eden ve o gün tek konuşmacı olan şahıs, fındık hakkında birkaç şey söyledi ve sözü Paşa Babaya! getirdi. Ondan sonra bize Paşa (!) propagandası yapmaya başladı. Kalabalık bir anda dağıldı. Ben de geldim geçtim.

— Peki, o gün aranızda karışan yabancılar var mıydı? Meselâ bıyığı ağzına girmiş, saçları uzamış kişiler.

— Ben de onu söyleyecektim. Yürüyüşe geçmeden önce, birkaç kişi bu tarif ettiğin şekilde aramızda vardı. Birkaç arkadaş yanlarına yaklaşıp biraz konuşunca oradan sessizce ayrıldılar ve bir daha da görünmediler.

Evet, köylümüz ve müstahsilimiz, alın teri olan helâl hakkını alabilmek için baş vurmamış yer bırakmaz. Fakat her türlü karaborsacılığın, faizcilik, üç kâğıtçılığın yaygın olduğu bir sistemde köylümüzün

sesine kulak veren olmaz. Neticede de işçimizle birlikte köylümüz, sokağa döktürülür ve komünizmin kucağına atılmak istenir. Köylümüz elde ettiği mahsulün karşılığını alamadığı için fakirlikle başbaşa bırakılır. Onu istismar etmek isteyenler, ona bir takım tuzaklar kurarlar ve bol bol sefalet edebiyatı yaparlar. Ancak şunu bilmek lâzımdır ki, eğer millet olarak fakirleştirilmek isteniyorsa, zayıflatılmak isteniyorsa bu ideolojiler arasındaki kavganın iktisadî sahadaki tezahürüdür. İdeolojiler kavgasında bir vasıta olan iktisadî imkânlarımızın zayıflatılması ve yıkılması, düşman ideolojilerin bir silâhımızı elimizden alması demektir.

Sonra Ahmed Amcalarla vedalaşdık. Köylerinin ekseri delikanlıları «gurbete» çıktığından köyde daha ziyade ihtiyarlar, kadınlar ve çocuklar göze çarpıyordu. Köyün çok fazla engibeli oluşu ve yol bulunmayışı bu çilekeş insanlara yüklerini de sırtlarında taşımaya mecbur bırakıyordu.

FINDIĞIN EKONOMİMİZDEKİ YERİ

Bugün milletimizi saran buhran kendisini iktisadî sahada da kaçınılmaz bir şekilde belirtmiştir. Bir taraftan sanayide her hangi bir makinalaşmanın olmayışı ve ziraate de gereken önemin verilmeyişi, bunun yanında ziraatin ezilişi milletimizin ekonomik durumunun sarsılmasına yol açmıştır. Bütün bu meseleleri inceleyecek olsak, her biri hakkında cildlerle kitap yazmak mümkündür. Biz sadece fındık hakkında birkaç söz edelim:

Fındık memleketimizin bilhassa Karadeniz sahillerinde yetişen bir mahsulüdür. Bu bölge insanların belli başlı geçim kaynağı fındıktır. Fındık, ihraç ettiğimiz mahsullerin başında yer almaktadır. Bilhassa dünya çapında bizim fındık rekoltemizi tutan başka bir ülkenin olmayışı, bizim için büyük bir imkândır. Kendi memleketimizde de fındıktan yağ çıkarılmakta ve bir çok yağlardan daha kullanışlı olmaktadır. Ayrıca fındığın kuru meyve olarak yenmesi, pas ta ve tatlı yapımında kullanışı, fin-

— Giresun'daki mitingde bir fındık yetkilisi mitingteki kalabalığa sağ ellerini kaldırarak «millî yemin» yaptırmıştır. Allah rızası için herkes sağ elini kaldırsın demiştir. Bu kalabalık şuurla sağ yumruklarını da sıkacaktır.

dığın ekonomimizde önemli bir yer işgal ettiğini göstermektedir. Yine geriye kalan fındık kabukları da yakacak olarak kullanılmakta ve külle ri de gübrelemede işe yaramaktadır. Bir de fındığın çiçeğinden kolonya yapılır, bu da ihraç edilir. Bütün bunlar, fındığın ekonomik değerinin ne kadar büyük olduğunu gösterir.

Bugün dünya üzerinde en fazla fındık üreten ülke, Türkiye'dir. Fındıklarımızın kalitesi, diğer ülkelerde yetişen fındıklardan üstündür. Fındık üretme bakımından bizden sonra sırayı takip eden ülkeler İspanya, İtalya, Amerika, Rusya, İran, Fransa'dır. Bunlardan İspanya'nın fındığı bizden bir ay sonra toplanmasına rağmen, dış pazarlara yakın olmasından dolayı ihracatını bizden önce yapmakta ve istekleri karşılamaktadır. Bizim ticaret hayatımızın durum oluşu, mahsullerimizin değerinin düşmesine yol açmaktadır.

1969 yılı ihracat bültenlerini incelediğimiz zaman sadece Trabzon civa-

rında 13.422.850 kg. fındık için ihraç edildiği görülmektedir. Yine 1970 yılının mahsulü hakkında yetkililerin yaptığı tahmin, sadece Trabzon bölgesinde 60 milyon kg. dır. Bu rakamları diğer vilâyetlerimize taşırsak olursak fındık istihsalimizin ne derece büyük olduğu ortaya çıkar.

FINDIK İHRACATIMIZ KİMLERİN ELİNDE.

Bundan 30—40 yıl evvelinden bugüne göz atacak olursak, Türkiye'de fındık ticaretini elinde tutan şirketlerin isimleri şöyledir:

TRABZONDAKİ İHRACATÇILAR:

- 1 — Hacı Ali Hafız Zâde
- 2 — Hasan Rıza
- 3 — Vasil Oğlu (Rum)
- 4 — Kopolidi Yanko (Rum)
- 5 — Yazıcıoğulları (Rum)
- 6 — Aznovaryan Kardeşler (Ermeni)
- 7 — Hochstrasse Firması (İsviçre).

GİRESUN'DAKİ İHRACATÇILAR:

- 1 — Kaptan Yorgi (Rum)

- 2 — Mavridi Oğulları (Rum)
 - 3 — Feridun Zade Hacı Hasan
 - 4 — Tocalı Zâde Mustafa
 - 5 — Vital Kumpanyası (İngiliz)
- ORDU'DAKİ İHRACATÇILAR:**
- 1 — Kakolidi Drandafil (Rum)
 - 2 — Tombuloğlu (Rum)
 - 3 — Anmahyan ve Buluçyan (Ermeni)
 - 4 — Furtun Zâde Mehmet.

Yukarıda ismi geçen firmalar, bugün hâlâ fındık piyasasını ellerinde bulundurmaktadırlar.

Bizim kendi tacirlerimizin dış pazarlarda isim yapmaları, 1903'den sonra yavaş yavaş olmuştur. Bundan evvelkiler büsbütün ecebi idi.

Bugün müstahsilin malını FİSKO BİRLİK (Fındık Tarım Satışları Kooperatifleri Birliği) ile tüccarlar almaktadır. Her iki alıcı grubu da dış pazarlara ihracat yapmaktadır. Ancak ihracat hususunda görüştüğümüz BÖLGE TİCARET MÜDÜRLÜĞÜ yetkilileri bize şu açıklamayı yapmışlardır:

— «Bugün müstahsilin elinden mahsulü alan Fisko Birlik ile tüccarlar arasında bir rekabet mevcuttur. Bu rekabetten dış pazarlardaki firmalar istifade etmekte, fındığımızın değeri dıştaki firmalar tarafından tesbit edilmektedir. Dış pazarlardaki BORSALAR BİRLİĞİ bizim fındığımıza değer biçmektedir. Bugün fındık sattığımız ülkelerin başında Batı Almanya, Rusya, Doğu Almanya, Fransa, Çekoslovakya ve Amerika gelmektedir. Bu ülkelerdeki firmalara sahip olan beynelmilel güçler, bizim firmalarımızdan müslüman olanın malını almamaktadır. Meselâ bir yahudi firması Türkiye'deki diğer bir yahudi firmasıyla alış veriş yapmaktadır. Bu durum karşısında kendi firmalarımız doğrudan doğruya ihracat yapamamakta, bir sürü zorluklarla karşılaşmaktadır. Dolayısıyla yerli firmalarımız elindeki malı ihraç edebilmek için bir azınlık firmasına mallarını devretmek mecburiyetinde kalmaktadır. Bu gayr-i müslim Rum, Ermeni ve Yahudi firmaları ise, mallarımızın kalitesini düşürmek ve millî ekonomiye sabotajlar yapmak suretiyle milletimizi büyük iktisadî krizlere yuvarlamak istemektedirler.

OYNANAN OYUN

Dış pazarlarda hâkim olan Beynelmilel Yahudilik millî ekonomimizi yıkmak ve yok etmek arzusundadır. Çünkü ideolojiler arasında devam eden harbe iktisadın yıkılması ilk hedeflerden biridir. Milletimizin alın teri mahsulünden gereken ihracatın yapılamaması yanında, ithâl ettiğimiz mallardaki artış, dış pazarları elinde bulunduranların gerçek hüviyetini açıklamakta bize bir ipucu vermektedir. Milletimizin düşmanlarının devam ettirdiği bu harp, buhranımızın artış sebebidir. Dünya borsalarında fiyat ayarlamaları yapanların, her şeyin fiyatını artırmalarına rağmen bizim ihracat mallarımızın fiyatlarının aynı seviyede tutulduğu, hatta düşürülüşü bize karşı beslenen düşmanlıkları ortaya serer. İşte millî letimle oynanan bu oyunlar; onu, ızdırapların ve buhranların bataklığına itmektedir. İdeolojimizden soyulmak istenen milletimiz bu tuzaklar karşısında tamamen sahipsizdir. Müstahsilimiz, ve bütün milletimiz bütün bu oyunların sona ermesini beklemekte ve ilgililerden bu yönde çalışmalarını istemektedir.

— Gene Trabzon - Samsun yolunda tahrike kılınmış büyük bir kalabalık arabalara geçiş izni vermiyor. Yahudinin imalatının flatları artıyor, onunki yerinde sayıyor.

ORTA - DOĞU İÇİN AMERİKA - RUSYA'NIN TEKLİFİ.

Miami'de Yahudilerin aldığı kararlar

Nâsır'ın üç günlük Rusya seyahati üç hafta sürdü. Rusya'ya silâh istemek için giden Nâsır, bambaşka şeylerle geri döndü. Mecmuamızın geçen sayılarında bu seyahattan nisbeten bahsetmiştik. Rusya Nâsır'ı bazı politik neticelerle savuşturmak istiyordu. Nâsır ise Rusya'dan silâh elde etmek istiyordu. Şimdi Nâsır'ın seyahati bitmiş, bazı yeni gelişmeler de vuku bulmuştur. Dünya basını hâdiseyi büyüttü, bir Amerika - Rusya harbi çıkacağını, bunun da cihan harbine sebep olacağını tahmin etmişti. Yeniden Millî Mücadele Mecmuası böyle bir ihtimalin son derece uzak olduğunu, Nâsır'ın bekletilmesinin daha başka bir mânâsı bulunduğunu belirtmişti. Gerçekten de bugün tahminlerimiz doğru çıkmış, Nâsır'a «Amerikan barış planı» teklif edilmiş ve Nâsır da bu teklifi kabul etmiştir. Amerikan barış planı nedir? Rusya bunu neden normal karşıladı? Nâsır'da meydana gelen değişikliğin sebebi nedir? Bu soruların cevabı Orta-Doğu meselesinin bugünkü durumunu ve yarın alacağı şekli belirtecek mahiyette olacaktır.

AMERİKAN BARIŞ PLANI

Amerika'nın William Rogers tarafından hazırlanan barış planı, 22 Kasım 1967 yılındaki Güvenlik Konseyinin kararının tekrarlanmasından ibarettir. 22 Kasım 1967 kararında;

1 — İsrail Silâhlı Kuvvetlerinin son çatışma sırasında işgal ettiği topraklardan çekilmesi.

2 — Her türlü düşmanlık belirtisine son verilmesi ve bölgedeki her devletin hükümrânlığının, toprak bütünlüğü ve politik bağımsızlığının kaba kuvvet ve tehditlerden azade, güvenilir ve tanınan sınırlar dahilinde barış içinde yaşama hakkının tanınması ve buna saygı duyulması;

3 — Bölgedeki su yollarından gemilerin serbestçe istifade etmesi.

4 — Mülteciler sorununa adil bir çözüm yolu bulunması.

5 — Askersizleştirilmiş kesimlerin ihdasıyla,

bölgedeki her devletin politik bağımsızlığının ve topraklarının dokunulmazlığının garanti altına alınması.

ABD «yeni» olarak nitelendirilen bir barış planı daha teklif etmiştir. Bu plan da Nâsır tarafından kabul edilmiştir. Bu plana göre:

Birinci devrede:

«Ürdün, B.A.C. ve İsrail üç aylık bir ateş kes'i kabul edeceklerdir. Bu süre zarfında B.M. Genel Sekreterinin Orta - Doğu'daki özel temsilcisi Gunnar Jarring, Güvenlik Konseyinin 22 Kasım 1967 kararının uygulanmasıyla ilgili, dolaylı görüşmelerle, detayları çözümlemekte görevlendirilecektir.

İkinci devrede:

«İlgili taraflar Jarring'e aşağıdaki açıklamayı yapması için yetki vereceklerdir.

1 — Güvenlik Konseyinin 242 numaralı (22 Kasım 1967) kararını kabul ettikten ve bütün bölümleriyle uygulanması hakkında kararlı bulunduklarını belirttikten sonra, taraflar benim kontrolüm altında sürdürülecek görüşmelere temsilci göndereceklerdir.

2 — Bu görüşmelerin gayesi, bölgede adil ve sürekli bir barışın kurulmasıdır. Görüşmeler şu noktalar üzerine temellendirilecektir:

a) Taraflar, Güvenlik Konseyi'nin kararına uygun olarak, yekdiğerlerinin toprak bütünlüğü ve politik bağımsızlıklarını tanıyacaklardır.

b) Yine Güvenlik Konseyi'nin kararına uygun olarak İsrail, 1967 çatışmasında işgal ettiği toprakları terkedecektir.

Nihayet taraflar görevimi kolaylaştırmak için için 1 Temmuz'dan 1 Kasım'a kadar sürecek ateş - kes'e harfiyen uyacaklardır.»

Nâsır 1967 kararının aynısı olan bu planı kabul etmiştir. Rusya'da bu planı normal karşılamıştır. Nâsır'da meydana gelen bu değişikliğin sebebi, Rusya'ya yaptığı seyahattir. Üç günlük seyahatin üç haftaya çıkarılması bu değişikliğin

gerçek sebebidir.

Bu planı benimsemekle Nâsır, şimdiye kadar tanımadığı, «Politik bağımsızlığını» kabullenmediği İsrail'i tanımış oluyor. Nâsır'ın zavallı politik görüşü anlamasa da bu böyledir. Aslında bu barış planı İsrail'in ilk hedefine uygun bir plandır. İsrail'in ilk anda planı kabullenmesinin sebebi daha başka bir politikanın neticesidir. İsrail, planı ancak şartlı olarak kabul etti. Şartı da «Silâhların dondurulması» idi. Yani Mısır, Rusya'dan silâh almayacaktı. Aynı şartı Mısır da İsrail ve Amerika'ya karşı ileri sürüyordu. İsrail'in gayesi hem kendi isteğini ele geçirmek, hem de düşman isteklerine mani olmak, dünya efkâr-ı umumiyesinde de, düşmanı tecrid etme, saldırgan gösterme politikasını gerçekleştirmekti. İsrail planı kabul edecekti... Fakat bazı tavizler daha almak için böyle bir «nazlanma» yolunu tuttu.

RUSYA VE AMERİKA'NIN UYDU POLİTİKALARI

Rusya, bağımsızlığını ilân eder etmez İsrail'i tanımıştı. Ve fakat Araplarla beraberliği gibi gözükmüyordu. Halbuki, Rusya Nâsır'ı sadece oya lıyor ve kendi politikası hedefinde kullanıyordu. Rusya'nın İsrail hakkındaki görüşünü Kosiginin aşağıda nakledeceğimiz sözünde özetleyebiliriz. 1968 yılında Kosigin, Minsk şehrinde Biyelorusya ya Komünist Partisinin bir toplantısında konuşma yaptı. Bu haberi Batılı gazeteciler, Biyelorusya gazetesinden öğrendiler. Pravda ve Tass Ajanı bu konuşmadan bahsetmedi. Kosigin şöyle diyor: «Biz İsrail'in «devlet olarak» varolma hakkını tanıyoruz. Birleşik Arab Cumhuriyetinin de tutumu aynıdır.»

Bu sözlerden anlaşılan husus şudur. Nâsır, ya o zamandan itibaren İsrail'i tanımıştır, fakat Araplara haber vermemiştir. Yahut da Rusya'nın bu düşüncesinden haberi olmaksızın, karaküşi bir politika takip etmiştir. Öyle zannediyoruz ki. Nâsır'ın durumu bu ikinci şıkka daha uygundur. Yani Nâsır, hakikatte İsrail'i tanıyan, fakat sözde «ona hayat hakkı vermiyen» bir kukla vazifesini görmüştür. O zamandan bugüne kadar «İsrail'i tanıma» fikrine doğru yöneltilen Nâsır, nihayet barış planını kabul ile bu fikri resmen kabullenmiş oluyor. Kabul etmese de değişecek büyük bir şey yoktur.

Fakat şurasını da belirtmek icabeder ki, Rusya'da İsraili tanıma ve Nâsır'a tanıma meselesinde müstakil hareket etmemektedir. Onun politikasına da tesir eden beynelmilel kuvvetler vardır. İşte Amerika ile Rusya'nın uydu politikaları da burada meydana çıkmaktadır.

BEYNELMİLEL YAHUDİ KONGRESİ VE KARARI.

«1968 yılı Mayıs ayında Florida Eyaletinde toplanan Amerikan Yahudiler Kongresi, Johnson'un, Moskovayla anlaşıp, İsrail'le Arapları masasına oturtmasını sağlayacak bir çözüme varması kararını almıştır.»

Aynı yılın Ocak ayında ise İsrail, Orta - Doğu meselesinin, ancak Araplarla ortak masaya oturmakla halledileceğini açıklamıştı. Bugün aynı görüşü tekrarlayan İsrail Amerikan barış planıyla bu hedefine ulaşmış oluyor. Amerika ve Rusya, Yahudinin sadık köleleri olarak 1968 yılı Yahudi Kongresinin kararlarını iki yıl içinde harfiyen uyguluyor.

Nâsır'ın üç günlük Rusya seyahatinin üç hafta sürmesinin gerçek sebebini şimdi daha iyi anlayabiliyoruz. Mecmuamızın geçen sayılarında Rusya ve Nâsır görüşmelerini anlatırken, Rus temsilcilerinin aynı zamanda Yahudi Amerikan Büyükelçisi Jacob Beam'la münasebette bulunmasını daha iyi değerlendirebiliyoruz. Nâsır'ı oyalayan Rus temsilcileri, William Rogers tarafından hazırlanan «barış planını» Jacob Beam vasıtasıyla alıp, Nâsır'a empoze ediyorlar. Yahudi Kongresinin, Johnson'a verdiği direktif, Yahudi müşavirler tarafından sarılan Nixon vasıtasıyla gerçekleştiriliyor. Silâh temin etmek için gelen Nâsır da herşeyi Moskova'da bırakarak dönüşyor.

Şimdi Orta-Doğu, Beynelmilel Yahudiliğin kontrolünde Amerika, Rusya, İsrail ortaklığının (Devamı 14. Sayfada)

Tarım Ürünlerine Gereken Değer Verilmiyor!

Türkiye her şeyden önce bir ziraat ülkesidir. Nüfusumuzun % 70'den fazlası geçimini bu yoldan temin eder. İkliminin müsait olması dolayısıyla dünyanın en kaliteli ürünleri Türkiye'de yetişir. Fakat, gel gelelim bunların yetiştirilmesine ve değerlendirilmesine; Acaba müstahsilimiz toprağını işleyecek ziraat aletlerini temin edebiliyor mu? İsteddiği zaman gübresini, ilacını, zehirini bulabiliyor mu? Kendisine yardımcı olacak teknisyenler var mıdır? Herşeyden önce yetiştirdiği mahsulün karşılığını alabiliyor mu?

Eğer bu sorulara vereceğimiz cevaplar müsbet ise; Türkiye'mizde halkın refahı için gerçekten millî bir iktisat politikası takip edilmektedir. Fakat menfi ise; işçimizin ve köylümüzün bütün gayretli, gecesini gündüzüne katarak yaptığı uğraşmaları, karnının doymasına bile yetmeyecektir. Ve maalesef elde edilen neticeler ikinci durumun varlığını isbatlamaktadır. Onun için dir H, işçimiz perisan, köylümüz aç ve esnafımız sefalet içindedir. Bu durum, komünistlerin milletimizin haklarını istismar etmelerine zemin hazırlamaktadır.

Dış piyasalarda önemli yer işgal edebilecek olan buğday, afyon, zeytin, tütün, çay, fındık, pamuk v.s. gibi mahsullerimizin nasıl darbelere maruz kaldığını ve hangi iktisat politikasının tesiri ile değerinin düşürüldüğünü kısaca gözden geçirelim:

Türkiye'de ekilebilen arazinin yarısından fazlası buğday için ayrılmasına rağmen, hâlâ dışarıdan buğday ithâl etmekteyiz. Aynı iklim şartlarına haiz olan diğer ülkelerde, her yıl verim artmasına rağmen, Türkiye'de 17 yıldanberi istihsal artmamış, buna nisbet azalmıştır. Verimin her geçen gün azalması, ziraat aletleri kullanma, ilaçlama, sulama, gübreleme gibi teknolojik imkânların köve kadar ulaşamamasındadır. Bu imkânlar kullanılsaydı buğdayın iki-üç misli mahsul elde edilebilecektir. Bu ise millî ekonominin hız kazanmasıdır.

Halbuki memleketimizde, ziraat aletleri ithali nin % 100'ü yahudilerin elinde bulunmaktadır. Bu millet düşmanlarının kurmuş olduğu tröstler, köylümüzün bu imkânları temin etmesini önlemektedir.

Hashaş ekimine indirilen darbe, Batı Anadolu köylüsünü içinden çıkılmaz bir sefaletle itmiştir. Hashaşın millî ekonomimize sağladığı gelir, bugün için 70 milyon dolar civarında idi. Afyon sakızı tesislerde işlendiği takdirde, geliri 100 milyon doları bulacaktı. Fakat Amerika, bizim bu gelirimizi istemiyormuş. Bunun üzerine Türkiye'ye verilen bir direktif, afyon ekim sahalarını derhal daralttı. Türkiye'nin millî gelirini ve köylüsünün refahını, Amerika'nın yahudi Maliye Bakanının emrinden aşağı görenler gafil midir, voksa hain mi? Bilmek gerekir.

Zeytinyağına parafin katarak dış piyasadaki itibarını düşüren yahudi Zigna ve Gomel şirketlerinin cezasız bırakılması millete yapılan ihanetin bir baskasıdır. Akdeniz, Ege ve Marmara halkımızın ekmeğini elinden alarak yahudinin Gomel'ine vermekten başka bir şey değildir.

Fındığın, tütünün, pamuğun taban fiyatlarının daima yerinde sayması, çayın Tekel İdare-since değerlendirilmeyip depolarda çürütülerek denize dökülmesi, millî servete indirilen en büyük darbedir. Herbiri diğerini asan bu ihanetler, gün geçtikçe daha da artmaktadır.

Fiyatları daima düşürülen denize dökülen, ekimine müsaade edilmeyen, dış piyasalarda it-

— Afyon sütünün alındığı hashaşın başı. Cehennemî sığın altında ter döken anne gram gram onu toplayacak. Amerika'nın Yahudi Adalet Bakanı neylesin bu kadının çektiğini? Başta gelip geçmiş iktidarlar hangi yarasına merhem sürdü? Fındık, pamuk, zeytin ve tütün müstahsilinin sıkıntısı da bu.

barı kaybettirilen malların hepsi Anadolu'nun gerçek sahibi saf, temiz ve imanlı köylümüzdür.

Bu suretle toprağını işleyemez hale gelen köylümüz, köylünü terk ederek şehre göçe mecbur edilmektedir. Şehirde zaten iş sahaları mevcut değildir. Bir taraftan da yahudinin, rumun, ermeninin kontrolünde olan ihtiyaç maddeleri demire, çimentoya v.s. yapılan kat kat zamlar köylüyü tamamen kurtuluşu mümkün olmayan badirelere itmektedir. Bu hadiselerin gerçek mahiyeti, ancak millet düşmanı kuvvetlerin iktisat politikalarını bilmekle mümkündür: «Sanayinin ziraati ezmesine imkân vermeli, böylece köylü sınıfını ortadan kaldırmalıdır.» — Dünya Sionist Kongresi Madde: 13 —

Türkiyemizde siyasi hâkimiyetini temin etmiş olan masonluk, bu politikayı takip etmektedir. Bundan istifade eden kuvvet ise, komünizmdir. Şehirde işsiz ve aç kalan köylümüz sokağa dökülerek komünistlerin anarşi hareketlerinde kullanılmaktadır. Netice, mason — komünist işbirliğinin mahsulüdür.

TÖS ve İlk-Sen Kurultayından Maksat Nedir?

6 Ağustos 1970 günü Türkiye Öğretmenler Sendikası ile İlkokul Öğretmenleri Sendikası Ankara'da müşterek bir toplantı tertip ettiler. Toplantının sebebi, her iki sendikanın müşterek bir eylem (!) içine sokulabilmesi için birleşme yoluna gitmek. Ancak Fakir Baykurt gibi öğretmenlikle en ufak bir alakası kalmamış olan heyecan kovboylarının bu işe pek hevesli oldukları hissediliyor.

Bundan önce, bu iki sendikanın ortaya çıkış sebeplerini bilmek lâzımdır. 624 sayılı sendika kanununa göre öğretmenler de sendikal çalışmalara başlayabilecekler. Bu kanun çıkmadan önce Türkiye'de bütün öğretmenler, Türkiye Öğretmen Dernekleri Millî Federasyonu adlı teşekküle bağlı idiler. Sendikal mücadele, dernek ve cemiyetten daha geniş imkânlarla sahipti. Türkiye Öğretmen Dernekleri Millî Federasyonu içinden, solcu bir grup daha 624 sayılı sendikalar kanunu çıkmadan evvel, böyle bir hak elde edebilmek için hükümeti zorlamaya başlamıştı.

Kanunun çıkmasından hemen sonra, yerden mantar biter gibi, Türkiye Öğretmenler Sendikaları fırlamaya başladı. Daha sonra ise Türkiye Öğretmen Dernekleri Millî Federasyonu kendi kendini lâğvederek TÖS'e iltihak etti. TÖS'ün başına Fakir Baykurt gibi Bulgaristanla ilişkileri bulunan şaibeli birisi geçince, bu sendikanın da fonksiyonu değişti. Öğretmenin maddî manevî bir çok ihtiyaçlarını karşılamak iddiasıyla vâvevâ koparan menhus kişiler, şimdi bunları bırakmışlar dilli düdük gibi Moskova ağzıyla ötlüyorlar.

Gectiğimiz Temmuz ayı içinde toplanan TÖS Genel İdare Kurulu'nun aldığı şu kararların hangisi öğretmen davasına çare bulma endişesi taşıyor?

«Toplum içindeki, yeni tartışmalardan dolayı sen dikamızın temel felsefesini tartışmak ve bir daha açıklamak ihtivacı hasıl olmuştur. Bu temel felsefe; bütün mesleki ve sendikal eğitim çalışmalarımızda rehberimiz olacaktır. Çok özet bir anlatımla bu felsefe şudur:

1 — Emperyalizme karşıyız.

2 — Feodalizme ve kapitalizme karşıyız.» v.s. Bunları Türk öğretmenine baş ilke olarak kabul etmek, neyin hazırlığıdır?

Bütün bunlar, TÖS'ün başına geçmiş marksist cetenin öğretmenlikle bir alakasının kalıp kalmadığı hakkında, kulağı sağırlaşmış Millî Eğitim Bakanlığı yetkililerine bir ipucu olabilir mi?

Öğretmen boykotunun az çok başarıyla neticelenmesi Fakir Baykurt ve avanesinde sanki materyalist devrimi gerçekleştirmede öğretmenin; işçiden daha önde bir sınıf olduğu vehmini uyandırdı. Bu şımarıklığın sonu bakalım neye varır?

Fakat öğretmen boykotunda ekseriyetin temin edilmesine rağmen bölünmeler, parçalanmalar, TÖS şubelerinin hiç birinin sözünün tutulmaması, Fakir Baykurt ve avanesinin saltanatının kavgak bir zemine davandığını gösterdi.

Daha önceden TÖS'ten ayrılıp İlkokul Öğretmenleri Sendikası'nı (İlk-Sen) kurarak da eğitim kademesindeki yerlerinin verdiği komplesten hareket etmişlerdi. İlk-Sen'in başkanı olan Kenan Keleş de Fakir Baykurt'tan aşağı birisi değil.

İçinde bulunduğumuz Ağustosun ilk haftasında TÖS ve İLK-SEN Ankara'da 200'er delege ile toplanılar. Gelin görün ki, toplantı bir hergâmeye dönmüş. Birbirlerine hakaretler, tükürmeler, küfürler almış vürümüş, toplantıyı idare eden Prof. Mukbil Özvörük yer yer baslayan tartışmaları ve satışmaları önleyebilmek için toplantıyı kapatmak mecburiyetinde kalmış. Ve böylece işçi sınıfı yerine öğretmeni sosyalist devrimin hamalı yapmaya kalkan Fakir Baykurt mi silli namli bahadırların (!) bozuk niyetleri saklarında kalmış.

ORTAK PAZAR

Ortak Pazar

ne ola

ORTAK PAZAR VE SİYASİ HEDEFLERİ

Anadolu toprakları asırlardır devam eden mücadelelere sahne olmuştur. Askeri, kültürel, iktisadi ve diplomatik görünüşlü bütün mücadelelerin temelinde en bariz şekliyle ideolojiler kavgasının damgası bulunmuştur.

Hristiyan Avrupa ve beynelmilel Yahudilik Osmanlı İmparatorluğunu yıkmak, zengin maden yataklarını ve ziraat mahsullerine sahip olmak için senelerce çalışmışlardır. Haçlı seferleri hazırlanmış, bütün Avrupa kuvvetlerini seferber etmiştir. Muvaffak olunamayınca Osmanlı maliyesini çökertmek, ticaretini yıkmak ve sanayini öldürmek için her türlü adi ve iğrenç yola başvurulmuştur. Adli reform, hukuki ıslahat hareketleri ve kapitülasyonlarla büyük imkân ve imtiyazlar elde etmişlerdir. Bir taraftan Osmanlı maliyesini, ticaretini ve sanayini yıkarlarken, diğer taraftan da kendi hâkimiyetlerini genişletmişlerdir.

Gelişen sanayilerine ham madde temini ve elde edilen mamullerin satışı meselesi, Avrupalı devletleri ve sermayedarları korkunc ve fevka lade azgın bir sömürgeciliğe itmiş; Avrupa sanayiini ayakta tutabilmek için her yolu denemiştir. 1683 Viyana bozgunundan sonra her dostluk teklifinin, her anlaşma isteğinin arkasından İmparatorluğun yıkılması, topraklarının paylaşılması ve zenginliklerinin talan edilmesi plânları gözükmiştir.

«Deutsche Bank 1888 de Anadolu demiryolları imtiyazını almıştı. Almanya İslâm âlemiyle bağlarını kuvvetlendirmeye başladı. Almanlar, Asya'nın ham madde ve istihlak merkezine doğru kendisine bir koridor açmak istemekteydi. Bunun için Berlin, Bizans (İstanbul), Bağdat ve Basra demiryolunun tesisine karar verdi. «Dünya Ticaret Yolları Üzerinde Cereyan eden İktisadi ve Ticari Mücadeleler M.Arslan Abisel Shf. 56—

Görülüyor ki Avrupa Doğunun bakir ve zengin topraklarına nüfuz etmeye asırlardan beri çalışmaktadır. Bunun için gizli veya açık, siyasi veya askeri yahut iktisadi mücadelenin her ne vine baş vurmuştur. Tanzimattan sonra devlet politikasının gayri millî hale dönmesi; devlet idaresinin Avrupa'nın uydusu, millî kültür ve İslâmî inançtan yoksun, millî ızdıraplardan uzak yahudi, mason ve dönmelerle gafillerin eline geçmesi hristiyan devletlerin ve beynelmilel yahudiliğin işini kolaylaştırmıştır. Devlet politikası millî hedeflerden saparsa, millî ekonomi elbette yıkılır ve düşmanların hâkimiyetine geçer. Nitekim öyle olmuştur.

— Lozan'da kaldırıldığı iddia edilen iktisadi kapitülasyonlar maalesef kalkmadı. Milleti yeni kapitülasyonların ağına bırakmak için çalışanlardan, Ortak Pazar nezdindeki daimî Büyükelçimiz Ziya Müezzinoğlu.

TARİHTEN ALINACAK DERSLER VAR.

1. Dünya Harbi ile Osmanlı toprakları dağılmış, maden yatakları petrol zenginlikleri olan bölgeler Avrupa'nın hâkimiyeti altına girmiştir. Bugün sıra Türkiye'dedir. Beynelmilel yahudi diplomasisi ve maliyesinin kontrolünde hristiyan devletlerin, Avrupalı sanayicilerin hedefi Türkiye'nin zengin ve çeşitli maden yatakları, ziraat mahsulleri ve geniş istihlak pazarlarıdır. Gayri millî bir politikanın tabii neticesi olarak anlaşmalarla maskelenen iktisadi oyunlar ve plânlar vasıtasıyla mücadele devam etmektedir. İşte Ortak Pazar bu vasıtaların millî ekonomimiz ve millet hayatımız için en tahripkâr olanıdır.

Avrupa bize dalma dost elini (!) uzatmış ve arkadan ihanet hançerini saplamıştır. Bu gerçek idaeolojilerin barışmazlığı prensibinin bir neticesidir. Avrupa hristiyandır. Kültürü, ticareti ve sanayisi beynelmilel yahudiliğin tesirleri altındadır. Hristiyanlık tamamen aslından uzaklaştırılmıştır. Avrupa'nın müs'uman milletimize karşı asırlardan beri taşıdığı kini ve düşmanlığı

vardır. Türk Milletine karşı müşterek bir haçlı ruhu taşımaktadır.

Dünya tarihinde ayrı ideolojik bünyeye (iman, ahlâk, kültür ve töre) sahip olan milletlerin dost olduğu görülmemiştir. Tarih bunun canlı misalleri ile doludur. Her devirde hristiyan camiasının sun'î dostluk gösterilerinin arkasında düşmanlık niyetleri yatmıştır. «Farklı ideolojik bünyeye sahip olan milletler dost olamaz, ancak bu milletlerin devletleri arasında ittifaklar kurulabilir.» Bu gerçeği bilemiyen gafil politikacılar ve hain devlet adamlarının tarihte milletin başına getirdikleri büyük felâketler vardır.

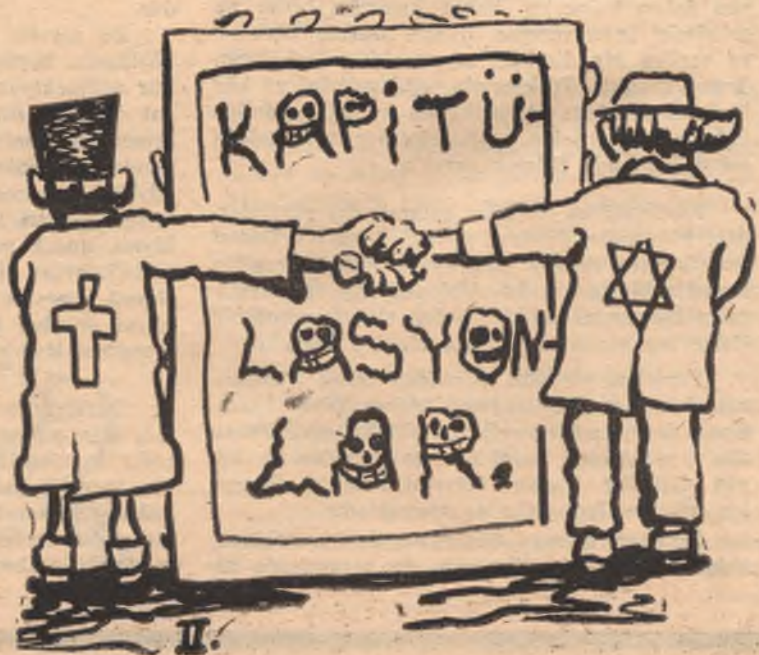
Aynı inanca kültüre ve medeniyete sahip görünen Avrupalı milletler dost olabilirler. Aralarındaki ihtilaflar ise ancak menfaat ihtilaflarıdır. Bu ihtilaflar hiç bir zaman ideolojik düşmanlık haline gelmemiştir. İmparatorluğumuzun yıkılmasında, Türkiye'nin soyulmasında ve milleti mizin köleleştirilmesinde Avrupa kendi arasından da dosttur. Bize gösterdiği dostluk ise daima sahtelik vasfını taşımıştır.

Bu ilmi ve tarihi gerçeklerden ibret alınması gereken gafil politikacılarımız yine gayri millî politik davranışlarda ve hatalarda devam etmektedir. Avrupa dostluğu namına Ortak Pazar esaret anlaşması kabul ediliyor ve şerefine şampanyalar patlatılıp, kadehler kaldırılıyor. Bu gafletin acı ve ızdıraplı neticelerini tarihte olduğu gibi yine çilekeş milletimiz yüklenecektir.

DÜNKÜ VE BUGÜNKÜ HAÇLI RUHU

1. Dünya Harbine Türkiye'yi gaflet ve ihanet içerisindeki politikalarıyla İttihat ve Terakkiçiler sebep olmuşlardır. Almanlarla dostluk kurulmuş, ittifaklar yapılmış ve hazırlıksız bir anda ordumuz harbe sokulmuştur. Yahudi ve mason üstadların elinde oyuncak olan İttihatçılar böylece Türkiye'yi büyük bir felâketin içine atmışlar ordumuz bir çok cephede Almanların safında ve kumandasında harbe girmiştir. Limon Von Sanders, Wangenhayn, Golç ve Schellendorf paşaların yönettiği harpte milyonlarca millet evladı şehit olmuş, Anadolu harabeye dönmüş, koskoca vatan toprakları kaybedilmiştir. Sadece Çanakkale'de Almanların büyük ihaneti ile İngiliz toplarına, mitralyözlerine ve makineli tüfeklerine karşı çakmaklı tüfeklerle sürülen 500 bin Mehmetcik şehit edilmiştir.

İttihatçıların dost bildikleri ve saflarında

ORTAK PAZAR OYUNU Ortada halimiz olacak?

3

Osmanlı Ordusunu harbe soktukları Almanlar, devletimiz ve milletimiz için 3 B adı altında bir projenin tabakkukunu temine çalışıyorlardı. Büyük Hristiyan Alman İmparatorluğu sınırlarına Berlin, Bizans ve Basra demiryolu hattı üzerindeki bütün Osmanlı topraklarını katmayı plânlı yorlardı. Bu büyük ve zengin toprakların, müstakbel Alman İmparatorluğuna ilhakı için Osmanlı Ordusu İngiliz, Fransız ve İtalyan ordularına kırdırılıyordu. Esasında Almanların bu hareketi dostluk perdesi arkasında bir haçlı seferi mahiyetini taşıyordu.

1917 senesinin Aralık ayında İngiliz ordusu Allenby kumandasında Kudüs'e girmişti. Hristiyanlığın mukaddes bildiği Kudüs'ün Almanların müttfikleri (!) Osmanlı Devletinin elinden alınması üzerine İngiliz Başvekilli Lloyd George parlamento da şu konuşmayı yapmıştı:

«General Allenby'nin adı tipki sonuncu ve en şerefli haçlılar şerefine komuta eden parlak komutanın ki gibi ölümsüz olacaktır. General ma haretî sayesinde vaktiyle bütün Avrupa şövenliğini, yüzyıllarca uğraştırmış olan bir teşebbüsü şerefli bir sonuca ulaştırdı. Şu anda unutmuyoruz ki, Avrupa bu işe bütün askerlerini vermişti, bu gayeyi şimdi Allenby'nin başında olduğu bir İngiliz Ordusu başarmıştır.» —Yeni Gazete 9 Ekim 1967—

Lloyd George parlak nutkunu İngiliz Parlamentosunda verirken dost bilerek ittifak edilen (!) Almanlar, Kudüs'ün işgalini bayram olarak ilân etmişler, dini bir bayram havası ve heyecanı içinde kiliselerde ibadetler yapılmış ve şenlikler düzenlenmiştir.

Avrupa bu haçlı ruhunda daima müttfikti. Bugün de bu haçlı ruhu bütün tazeliği ile vardır.

İşte dost olarak bilinerek siyasi ve iktisadi ittifakını kabul ettiğimiz Avrupa budur. Ortak Pazar Anlaşmasıyla ortaklığı kabul ettiğimiz Avrupa'nın milletimize ve bütün müslüman milletlere karşı taşıdığı ruh budur. Tarihin bu ibretli hadiselerinden ders alınmadan sorumsuzca ve basiretsizce kabul edilen bu yeni ittifaklar da milletimize eskileri gibi büyük felâketler getirecektir.

ORTAK PAZAR NEYİN MASKESİDİR

Bilindiği gibi Ortak Pazar bir Avrupa Siyasi Birliği fikrinin neticesidir. Yani nihai hedefi siyasi entegrasyonu temin etmek ve bir Avrupa Devleti kurmaktır. Bu fikir uzun zamandan beri hazırlanmaktadır. Ve şimdi Ortak Pazar adı altında iktisadi bir hüviyet taşımaktadır.

Bugünkü atılan bu ilk adımdan sonra Avrupa'nın müşterek bir parası, parlamentosu olacaktır. Bu parlamentoya girecek üyeler bir zaman sonra devletler tarafından değil, milletler tarafından seçilecek ve parlamento müşterek iktisadi ve siyasi politikaları tayin edecek, böylece federatif Avrupa Devleti tesis edilecektir. Temelleri Yunan düşüncesi, Roma ve Tevrat şeriatına ve Hristiyan ilâhiyatına dayanan Avrupa medeniyeti için yeni bir millet meydana gelecektir. Avrupa milleti. Milletleri karakterize eden inanç temelleri, kültür değerleri, millî idealeri yıkılacak, bu inançsız ve defenere cemiyete de dini inanç ve millî menfaatlerine taassupla bağlılığını devam ettiren Dünya Yahudiliği hakim olacaktır. Bu hedef Tivratta bütün açıklığı ile çizilmiştir. «Milletlere baş olmak için seni kordum. Bilmediğiniz bir kavim size kulluk edecek, yabancı oğulları size boyun eğecekler, kullakları ısıtınca size itaat edecekler, takatsız kalacaklar.» Tivrât II. Samuel Kitabı 22. Fasil.—

«Sizden büyük ve kuvvetli milletlerin mülkünü alacaksınız. Ayak tabanınızın bastığı yer sizin olacaktır.» —Tivrât Tesniye Kitabı Fasil 2—

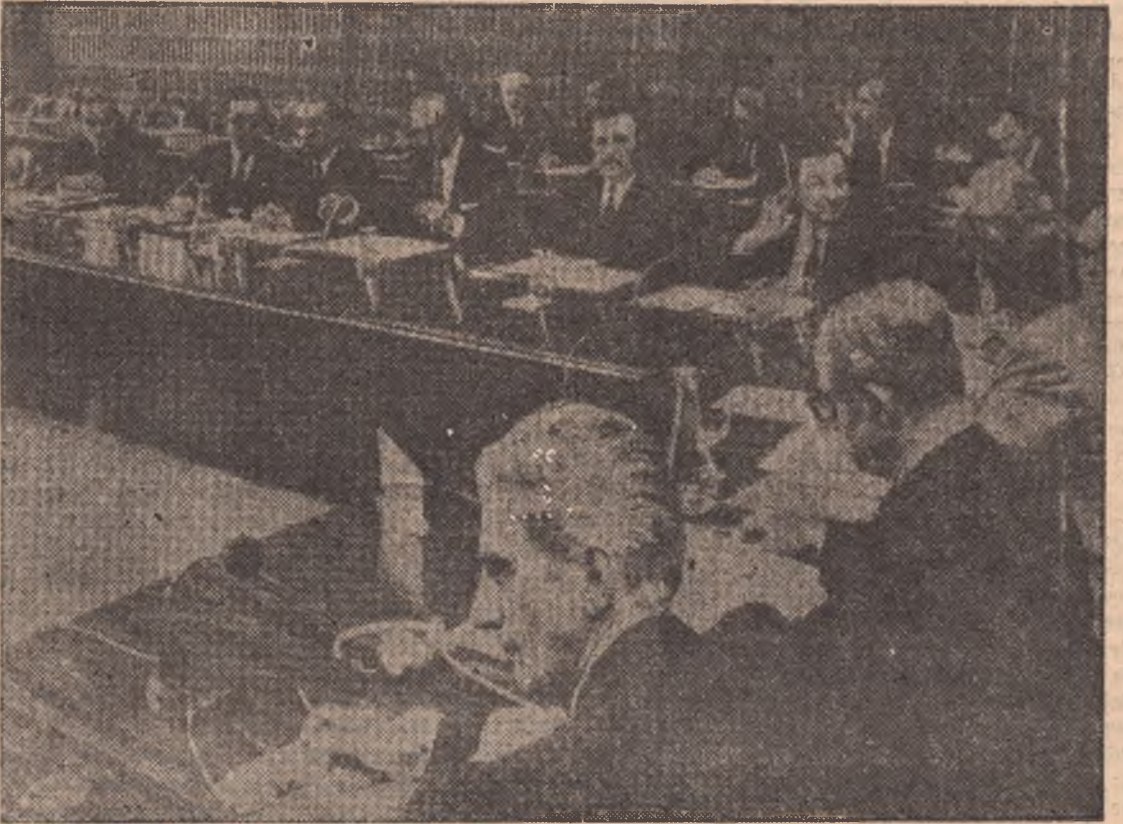
«Bak bugün milletler ve ülkeler üzerine kökünden sökmek ve yıkmak için, helak etmek ve

yok etmek için, bina etmek ve dikmek için seni koydum.» —Tivrât. Yeremya Kitabı Fasil —

«Sana kulluk etmeyen kavim ve milletler yok olacaklar ve o milletler tamamen harap olacaklardır.» Tivrât İşaya Kitabı Fasil 60—

Görülüyor ki muharref Tivrât Yahudilerce bir dünya emperyalizmi tesis etmelerini emrediyor ve bunun yollarını gösteriyor. Bütün insanlığın köle ve yalnız Yahudinin efendi olduğu bir hâkimiyet hayali, yahudi düşüncesinin temelini teşkil eder. Bütün dünya Yahudinin mülkü, bütün milletler kölesi olacak, bütün dinler yok olacak ve Yahudi şeriatı dünya nizamı olacak. Bu menhus gaye uğruna yapmadık alçaklık bırakmayan sion emperyalizmi dünyada bu gün en güçlü devresini yaşamakta, gizli beynelmillel ve canavarca bir emperyalizmi tesis etmiş bulunmaktadır.

İşte kurulması tasarlanan bu Avrupa Birliği içinde Türkiye de bir eyalet olmak mevkindedir. Türkiye Ortak Pazarı süresiz olarak girmiş bulunmakla bu birliğin müstakbel üyesi hali ne getirilmiştir.

— Ortak Pazar için Belçika'nın başşehri Brüksel'de yapılan bir toplantı. Sanayice gelişmiş memleketlerin Yahudi şirketlerine, bütün gümrük duvarlarını açmak için canla - başla çalıştılar.

MİLLÎ MECLİSLERİN DE ÜSTÜNDE

Ortak Pazar anlaşması ileriki safhalarda millî hakimiyeti zedeleyecek, T.B.M.M. ve Türk Hükümetlerinin hükümrânlığını gölgeleyecektir. Anlaşmanın 211 mad. si şöyle demektir.

«Camia her üye devlette, millî mevzuatla hükmi şahıslara tanınan en geniş hukuki ehliyeti haizdir. Camia, ezcümle menkul ve gayri menkuller iktisab ve devredebilir, dava ikame edebilir. Camia bütün bu hususlarda komisyon tarafından temsil edilebilir.»

Görülüyor ki Ortak Pazar hükümetleri üzerinde bir hükümet manzarası arz etmektedir. Gümrük duvarları kaldırılıp ortaklık tamamen tesis edildikten sonra meclisler ve hükümetler mahalli ve idarî teşekküller haline geleceklerdir. Millî idealler, millî kültür, örf ve âdetler, dini inanç farkarı izale olduktan sonra da Ortak Pazar Devleti teşekkül edecektir. Bu birliğin yahut devletin parlamentosu, parası müşterek siyasi ve iktisadi politikası olacaktır. Görünmeyen bir şebeke Avrupayı ve memleketimizi idare edecektir. İşte bir ticaret anlaşması olarak takdim edilip, hak kında kesik ve boğuk methiyeler düzülen Ortak Pazarın sonu budur.

Kaldı ki Türkiye Ortak Pazarın idaresinde

söz sahibi değildir. Sadece tâbi üye durumundadır ve karar organlarında da yoktur. Gerçekten bu anlaşma İsmet Paşa'nın iftiharla söylemiş olduğu gibi, Türkiye'yi ebediyen Avrupa'ya bağlamıştır ve tabi hale gelmiştir.

Anlaşıldığı gibi Beynelmillel Yahudiliğin ve Hristiyanlığın asırlardan beri tasarladığı hedefler bugün tedricen gerçekleştirilmektedir. İstikbalde bu birlik içinde Türk Milleti kendini millet yapan unsurları (millî kültür, örf ve âdetler, İslâm inanç ve ahlâkı) kaybedecektir. Avrupa'nın Tivrât ve İncil'e dayanan, mülevves Yunan kültür ve ahlâkına istinad eden Avrupa medeniyeti içinde eriyecektir.

Yunanistan veya İsrail için Ortak Pazar belki bir gelişme imkânıdır. Çünkü Avrupayla aynı inanç sistemi içinde bulunmaktadır. Bu devletler meseleyi sadece iktisadi hesap ticarî imkânlar ve millî menfaatler yönüyle düşünebilirler. Fakat Türk âleminin tek müstakil devleti ve İslâm milletlerinin tek kurtuluş ümidi olan Türkiye için bu durum bundan çok farklıdır.

Türkiye müslüman bir memlekettir. Müslü-

man memleketler bugün dünya üzerinde hem toprak ve toprak zenginlikleri, hem de nüfus itil bariyle büyük imkânlarla sahiptirler. Türkiye sa nayileşen bir memleket olarak bu milletlerle ve kalkınan üçüncü dünya memleketleriyle ticarî münasebetler kurmak mecburiyetindedir. Böylece Türkiye, sanayi mamulleri ihraç edemeyeceği ne ve Avrupa sanayi ile bugünkü şartlar içinde rekabet yapamayacağına göre bu bir mecburiyettir. Üçüncü blok diyebileceğimiz böyle bir istihlak sahası ve pazar yeri yeni gelişmeye başlayan Türk sanayii için büyük bir imkân olacaktır.

İŞİN DİĞER BİR YÜZÜ

Fakat Ortak Pazar anlaşması İslâm memleketleri ve üçüncü dünya devletleriyle Türkiye nin böyle bir siyasi ve iktisadi entegrasyona gitmesine de mâni olmaktadır. Böylece Avrupa Türkiye'de kendine rakip olabilecek bir millî sanayi kurulmasına ve gelişmesine imkân vermek istememektedir.

Zira Ortak Pazar üye devletlere, Ortak Pazar Parlamentosu tarafından tayin edilen müşterek ticarî ve siyasi statüleri içinde hareket mü-

(Devamı 14. Sayfada)

Lozan'ı Tekrar Gözden Geçirelim

Kapitülasyonlar

Lozan'da Kaldırılmadı

Milletçe içine yuvarlandığımız iktisadi buhranlar, ve bu buhranları daha da artırıcı son beynelmilel teşebbüsler (Ortak Pazar) bizi kapitülasyonlar meselesini yeniden tetkike zorlamaktadır. Acaba Lozan Antlaşmasıyla etrafımızı çepeçevre kuşatan bu tarihi belâdan ne nisbette yakamızı kurtarabildik? Kapitülasyonlar gerçekten Lozan Antlaşmasıyla ilga edilmiş midir? Yoksa hüviyet değiştirip yine varlığını sürdürmekte midir?

Belki bugün için Lozan'ı yeniden gözden geçirmeye zorlayan en esaslı mesele budur. Batı Trakya, Musul Petrolleri, tamirat ve tazminat meseleleri bundan butarafa sadece ders alınacak acı kayıplardır. İhtirasları uğruna milleti parçalayan, sun'î sınırlarla âileleri perişan eden, millet zenginliğini heba eden, en hayati meseleleri doğum günü hediyesi olarak peskes çekenleri tanımak ve görmek bakımından birer misaldir. Şimdilik bu kayıpları telafi etmek imkânı mevcut değildir.

Kapitülasyonlar ise el'an aktüeldir. Sorumsuz yöneticiler halâ batının dövmek bilmez istihasını yeni kapitülasyonlarla tatmin etmekle mesguldür. Son Ortak Pazar Antlaşmasıyla millet yağmurdan kaçarken doluya yakalanmıştır. 47 yıldanberi varlığını şekil demokrasi'nin imkânları içerisinde devam ettiren kapitülasyon belâsı Ortak Pazar'la yeni bir statüye kavuşturulmuştur.

KAPİTÜLASYONLARIN MAHİYETİ

Kapitülasyon kelimesi ifade ettiği manâ itibarıyla bir devletin, kendi hakimiyet hakkını kullandığı topraklar üzerinde, kendi tebaasından olmayan yabancılara tanıdığı bir takım haklar ve imtiyazlardır. Bu yönüyle kapitülasyonlar meselesini incelerken iki devreyi birbirinden ayırmak gerekir. 1 - Kuvvetli olduğumuz devrede kapitülasyonlar 2 - Son devrelerde kapitülasyonlar.

1 — Kuvvetli olduğumuz devrede kapitülasyonlar, Fransa'ya mürlüveten verilmiş imtiyazlardır. Nasıl Fatih'in Patrikhanevi İstanbul'da bırakması politik bir maksada dava nivor ve bununla hristiyan birliğin parçalama gavesi güdülüyorsa, Kanunî devrinde Fransa'ya verilen âtifetler de aynı politik maksadı taşıyordu. Çünkü dünyayı idare eden idelolillerin politikalarıdır Harbler

«Sanırım ki, Türkiye bir çok hususlarda sükûtu hayale uğrayacaktır. Lozan'da elde ettiğini iddia ettiği bazı muvaffakiyetlerin kendi aleyhine döneceğini görecektir.»

LORD CURZON

bu politikaların devamıdır. Her politik güç harbi lehine bitirebilmek için ittifaklar yapar, düşmanı parçalayıp yok etmek ister. Stratejinin aslı da budur: Düşmanı parçalama, zayıflatma ve yok etmek, kendi kuvvetlerimizi muhafaza etmek, artırmaktır.

İşte Kanunî Devrinde ortaya çıkan kapitülasyon meselesi, stratejinin bu temel kaldesine dayanıyor, siyasî bir gaye taşıyordu. O gün için Osmanlı Devleti karşısında en büyük beynelmilel güç katoliklik idi.

Katolik devletler her hadisede müşterek kuvvet olarak karşımıza çıkıyorlardı. Kosova'da Varna'da ve Moğaç'ta hep aynı katolik ittifakı vardı. Bu ittifakı parçalamak, düşmanı teke irca etmek en uygun yoldu. Fransa'ya yakınlık gösterilmekle onu ittifaktan sıyırmak, sonra da Alman İmparatorluğu'nu tek başına bırakmak isteniyordu. Bunun için bazı imtiyazlar verilmiş idi.

Verilen bu imtiyazlar tek taraflı olup ne Fransızlar, ne de diğerleri için devlete karşı ileri sürülen bir hak değildi. Tam aksine, devletin lütfettiği ve istediği zaman da geri alabileceği şeylerdi. Aynı zamanda yalnız kapitülasyonu veren padişahların iktidarda kaldıkları sürece mer'î olacak imtiyazlardı.

2 — Son devrelerinde ise kapitülasyonlar Padişahın lütfettiği imkânlar olmaktan çıkmış, tek taraflı âtifet muamelesi hüviyetini kaybederek halâ tesirlerini izale edemediğimiz kangrenleşmiş bir yara haline gelmiştir. Artık bu andan itibaren kapitülasyonlar devlete karşı ileri sürülen bir hak olmuştur. Tek taraflı değil, devletimize bir takım vebeler yükleyen bir antlaşma, kayd'î hayatla mer'î değil, ebedî bu milleti bağlayıcı bir hal almıştır. Bu belgeler batının sömürgecilik ve emperyalist emellerle hareket ederek milletimiz üzerinde elde etmek istediği imtiyazlı bir statü tesis eden bir mahiyet kazanmıştır. Adil, idarî, iktisadî ve ferdi plânda devlet otoritesi ve devletin özünü teşkil eden hak-

miyet unsuruyla bağdaşmayacak bir karakter arzettiği.

KAPİTÜLASYONLARIN İKTİSADİ TESİRLERİ

Kapitülasyonlar iktisadî yıkılışımızı hazırlayan, başlıca faktördür. Millet zenginliğinin uzun asırlar ve el'an Beynelmilel Yahudi ve Hristiyan Sermayesine peşkes çekilmesi neticesini doğurmuştur. Böylece bizim ekonomi tarihimizde bir felâket kaynağı olmuştur. Ormanlar, madencilik, demir yolları işletmeciliği vergi toplama imtiyazları, dokumacılık, para piyasası kısa zamanda yabancılara eline geçmiştir. Millet'in hayat müdafaasına yönelmesi icab eden millî ekonomi bir müddet sonra Avrupalı müteşebbislere vurgun ve soygun imkânları temin eden bir âlet haline gelmiştir. Millet evlâdları cephelede kan döker, can verirken, içimizdeki vampirler, milletin hayat damarlarından kanını emmeye başlamıştır. Memleket Yahudi-Fristiyan sermayesinin at oynattığı bir çiftlik durumuna getirilmiştir. Bir Avrupalı bu durumu şöyle ifade etmektedir:

«Ve zerre kadar müdafa tertibatı olmayan memleket, olduğu gibi yabancı sermayenin sömürgecilğine teslim edilmiştir. O kadar ki, bu sermaye, memleketin ekonomik inkişafı bakımından olan ihtiyaçlarıyla kendisinin kâr hesaplarını, görünürde olsun ayarlamaktan, kendini müstağni saymıştır. Ve sermaye, Osmanlı İmparatorluğunun ilğini bir kocaman vampir bel kemiğinden emmiştir.

Bankasından demir yoluna, ormanından madenine, gaz şirketlerinden şehir suyu idaresine kadar, her şey yabancı eline geçmiş, her şey yabancı eline geçmiş, her şey yabancılardan yapılmış, ve her şey yabancılardan menfaatine göre idare edilmiştir.»

— N. V. Bischoff. Ankara Sh: 104 Ulus Basımevi 1936 —

Bütün ticaret ve sanayi kollarına el atan yabancı gurublar, devletin gelir kaynaklarını kurutmuşlar, bundan

böyle devleti, iç ve dış istikrazlara zorlayan bir ekonomiyi teşekkül ettirmişlerdir.

Harb masraflarını karşılamak, devlet giderlerini finanse etmek için Padişah, İstanbul Galata'da ağlarını örmüş yahudi, rum, ermeni kompradorlara avuç açar duruma gelmiştir. Devletin güç durumundan istifade eden bu kompradorlar, devlete şartlı borç para vermişlerdir. Böylece devlet artık milletin iktidarı olmaktan çıkmış, sermayedar azınlık gruplarının iktidarda sahib-i seahiyet olduğu bir duruma düşmüştür.

Devlet aldığı borç para karşılığı, ağır faiz yükünden başka yeni vergiler, yeni imtiyazlar, milletin elinde bulunan iş kollarından yabancı hakimiyetini tesis eden fırsatlar hazırlamıştır.

«Bunun üzerine yeniden borçlara girilerek yeni karşılıklar gösterilmiştir. Tütün monopolü ve yeni vergiler. Bu yeni vergiler öylesine idi ki, Avrupalının kârlı dış ticaretine zarar vermeyecek ve altının dışarıya doğru tulumba edilmesine yardım edeceklerdi.» —A. g. e. Sh. 105—

Devlet himayeciliğinden mahrum hale gelen millî ekonomi çökmüş, girilen her millî teşebbüs, sermaye itibarıyla zayıf olduğu için beynelmilel sermaye tarafından boğulmuştur.

Bir taraftan ardı arkası kesilmeyen sürekli harbler, diğer taraftan bütün iş kollarını ve altın piyasasını elinde tutan, rum, ermeni ve diğer azınlıklar milleti iktisadî bir esarete itmişlerdir.

HUKUKİ VE İDARİ YÖNDEN KAPİTÜLASYONLAR

Devlet çarkını döndüren mallı imkânlar, milletin değil de düşmanların çarklarını çevirmeye başlayınca ister istemez bunun tesirleri adli ve idarî yönde de bir çok sakatlıkları tevliid etmiştir.

Her şeyden evvel, «Hukuk Birliğinin Sağlanması», «Kanunların eşit olarak tatbiki», «Devlet imkânlarında fırsat eşitliği» fantazi şeyler olmuştur.

Milleti soyan, servetini kaçıran, hileli iflâşlar, ticarî oyunlarla millî ekonomiye sabotaj yapanlar, milletin adil mahkemelerinden ve hukukundan yakalarını kurtarıp, kendi mahkemelerinde kendi hukuklarına göre yargılama imtiyazı elde etmişlerdir. Zararı bu millet ve bu devlet görececek, muhakemeyi ise faydalanan ve bizzat bu yollara teşvik eden düşman devlet yapacak. Haliyle suçluyu takib ve tecziye mümkün olamazdı ve olmamıştır. Üstelik tâbi olacakları hukukun karakteri ve felsefesi de vurgun ve soygunu mübah görmektedir.

Türkiye'de suç işleyen bir imtiyazlı, Türk Hukuku'na değil kendi memleketinde tatbik edilen kapitalist hukuka göre yargılanacaktır. Kapitalist Hukuk Sisteminde ise, «kita bina uydurmak» suretiyle her türlü dalevereyi çevirmek meşrû sayılmaktadır. Ne sermayenin doğuşunda, ne sermayenin ferdlere dağıtılmasında, ve ne de sermayenin sarfında en ufak bir devlet müdahalesi caiz değildir. Devlet sadece kendisine belirli bir miktar vergi vermesini ister. Onun dışında ekonomik hayat tamamıyla kuvvetli grupların hakimiyetine ve sömürüsüne terk edilmiştir. Sermayenin ihtikâr-

Yıllar	Ana para taksitleri	Faiz Ödemeleri	Toplam Milyon Dolar
1970	92,9	28,2	121,1
1971	81,8	25,9	107,7
1972	63,9	24,4	88,3
Toplam	238,7	78,5	317,1 Milyon Dolar

Kaynak: Maliye Bakanlığı 1967 Mali Yılı Bütçe Tasarısına ait Gerekeçe shf. 124.
Bir de Türk parası ile ödenecek miktarda eklenince işin vahameti daha da artmaktadır:

Yıllar	Ana para taksitleri	Faiz Ödemeleri	Toplam Mil. Lira
1970	157,7	123,9	281,6
1971	162,8	116,9	279,7
1972	167,6	109,7	277,3
Toplam	488,1	350,5	838,6 Milyon Lira

Kaynak: Maliye Bakanlığı 1967 Mali Yılı Bütçe Tasarısına ait Gerekeçe shf. 126.

la, karaborsa ve faiz yollarıyla ticari kombinezonlarla elde edilmesinin ehemmiyeti yoktur. Bir misâl vermek icab ederse; Avrupa menşeli ve 1914 tarihli Osmanlı Mürabaha nizamnamesi'ne göre yüzde 9'dan fazla faizle ödünç para vermek yasaktır. 1. Faraza bir yabancı Fransız şirketi, yüzde 20 faizle ödünç para verse, ve suç işlese bu şirketin tabii olduğu kapitalist Fransız hukukunda faiz hadleri dondurulmadığından şirketin faiz yolu ile aşırıldığı parayı geri almak mümkün olmayacaktır. Verilen bu imtiyazlar azınlık gruplar için en büyük imkân olmuş ve milyarlarca liralık servet oluk oluk yahudi - hristiyan zenginlerin cebine akmıştır. Mazlum millete ise «Harab kasabalar, biçare köyler, tahribe uğrayan ormanlar, yağmura susamış tarlalar ve ne hekim, ne de hoca yüzü görebilen insanların payına kalan, bir kocaman hiçti.» A. G. E. Sh: 106

İdari sahada ise limanlarda ve da hilde özel postahaneler vardı. Bunlar vasıtasıyla imtiyazlı azınlıklar büyük çapta kaçakçılık yapmakta idi. Çünkü posta çuvaları açılmazdı. Yurdun her tarafında kiliseleri, okulları hastahaneleri ile mübarek vatanı bir ahtapot gibi sarmışlardı.

Eğer istedikleri kolaylık devletçe kendilerine gösterilmezse «STASYONER» gibi yumuşak bir ad taşıyan elçelek gemilerini Boğaziçinde tehdidkâr bir sefere çıkarırlar, yahud büyük harb gemilerini getirerek arzularını buna teyid ettirirlerdi.

Böyle bir tatbikatın neticesinde memleketteki hukukî ve idarî vaziyet: «Her şeyi yapma hakları olan yabancılar ve ancak bunların müsaade ettiği şeyleri yapma hakları olan yerliler» olarak ikiye ayrılmışlardı.

İşte Lozan'da kaldırılması istenilen kapitülasyon illeti bu idi.

LOZAN KONFERANSINDA KAPİTÜLASYONLAR MESELESİ

Kapitülasyonlar vasıtasıyla Türkiye'yi bir çiftlik haline getiren ezeli düşmanlarımız, bu çiftliği kolay kolay terketmek istemiyorlardı. En azından Patrikhane meselesi kadar hristiyan devletlerin ve gizli diplomaside yahudiliğin üzerinde inad ettiği bir mesele idi.

Düşmanlarımız malî ve iktisadî kapitülasyonlar meselesinde fazla diretmemişlerdi. Fakat adli kapitülasyonlar konferansta uzun münakaşalara sebep olmuştu. Hattâ konferansın birinci ictimanda çözümlenemediği için ikinci toplantıya bırakılmıştı.

Her meselede olduğu gibi kapitülasyonlar meselesinde de Türk Temsil Heyetinin kesin ve tutarlı bir görüşü yoktu. Sadece prensib olarak kapitülasyonların kalkması isteniyordu. Ama devletin her müessesesinden imtiyaz koparmış, memleketin en ücra köşelerine kadar yayılmış bu illet, nasıl def edilebilecekti?

Acaba kapitülasyonların gerçek mahiyeti ve özü ne idi? Bu hususta Türk Heyeti tam bir cehalet içerisindedir. İnönü kendi hatıralarında bu durumu açıkça itiraf etmektedir: «Biz hukukçu ve iktisadçı olmayan vatandaşlar, kapitülasyon belâsı denilince, memleketin yüzyıllardan beri mahkûm edilmiş olduğu malî ve iktisadî kısımları anlar ve bunları kaldırmanın çok güç olacağını, adalet sahasındaki kapitülasyonun kaldırılmasının daha kolay olacağını zannederdik.

Kokmuş Misyoner Taktikleri

Temmuz ayının son perşembesinde Garnier isimli katolik bir papaz Türkiye'ye amemleketimizde kaldıktan sonra tekrar vatanına döneceği bildiriliyordu. Kimdi bu Garnier? Memleketimize kimlerin davetiyle ve niçin gelmişti?

Garnier, Fransa'da, Dijon şehri yakınlarında vazife yapan bir kasaba papazıydı. Tıpkı Makarios gibi. Aynı kasabada bir de iplik fabrikası vardı. Trouhans iplik fabrikasında 86 işçimiz çalışmaktaydı. Ancak bu işçi kardeşlerimiz de, yurt dışındaki ve yurdumuzdaki diğer işçilerimiz gibi son derece basit, gayri insanî ve gayri sıhhi şartlar altında yaşamaktadırlar. Sıcak aile yuvalarından ve beşikteki yavrularından ayrılarak gurbet ellere, bilmedikleri, tanımadıkları yerlere gelmişlerdi. Sırf hayatlarını devam ettirecek 3—5 kuruş kazanmak için.

Garnier denilen papaz, Türk işçilerinin bu durumunu gördü. Sözde onların daha insanî, daha sıhhi şartlar altında yaşamalarını temin maksadıyla ilgili mercilere başvurdu. Fakat netice vermedi. Daha sonra açlık grevine başladı. Ondan sonra da kalktı, Hürriyet Gazetesinin davetlisi olarak Türkiye'ye geldi. Madalyonun görünüşü böyle.

Ancak, hâdisenin esasını kavrayabilmek için, beşerî vakıaların temel kanununu gözönüne getirmek lâzım. Bu temel kanunu hatırlamadan, hele bu türlü kördüğüm hâdiseleri çözmek bayağı zordur.

Türk işçileri kendilerini konu olarak alan haber ve makaleleri ertesi günü Fransız basınında görünce hayretler içinde kalmışlardır. «Acaba dünya tersine mi dönüyor, nasıl olur da bir hristiyan papaz bizim meselemizle ilgilenir?» diyerek bu hayretlerini açıkça belirtmişlerdir. Haklıydı işçilerimiz. Böyle bir vakıaya ilk bakışta hayret etmek elbetteki normaldir. On asırdan beri milletimiz ve İslâmı ortadan kaldırmak isteyen Hristiyan âleminin temsilcisi böyle bir işe nasıl teevsül eder? 1071 den bu yana Haçlı Seferleriyle Anadolu'yu kasıp kavuran düşünce, Garnier'in düşüncesi değil miydi? Yoksa hristiyan âlemi muhayyel gayesinden vaz mı geçti?

Hayır. Ne hristiyan âlemi bu gayesinden vazgeçti, ne de kasaba papazı Garnier. Bütün dünyayı papazların idare edecekleri muhayyel ruhban diktatörlüğü, Papa Paul'un olduğu kadar, Garnier'in de kalbinde yaşamaktadır. Ve her papaz gibi o da binlerce sulh meleşinden (!) biri olduğunu her an hatırında tutmaktadır. Öyle ise bu düşünceleri haiz bir papazın, Müslüman Türk işçilerinin meselesiyle ilgilenmesi ne derece iyimserlik örneği olur?

O halde Garnier neden böyle bir faaliyete teşebbüs etti?

Yukarıda belirtmistik. Tekrar edelim; hristiyan âleminin yegâne hedefi papazların yönetimindeki bir dünyadır. Bunun için milyonlarca hristiyan misyoneri yer yüzüne yayılmıştır. Hristiyanlığın sahibi olduğu bu gayenin en büyük manisi, şüphesiz İslâmiyettir. Çünkü hristiyanlık gibi batıl bir inanç ve yaşayış, İslâmiyet gibi mükemmel bir inancın ve nizamın karşısında yaşayamaz. Bunu hristiyan âlemi pek âlâ bilir. Bu gerçeği bildiği icindir ki; hristiyan âlemi, bin yıldır İslâmiyeti yıkmak

için Haçlı Seferleri tertiplemiştir. Fakat hristiyan âleminin yürüttüğü askerî mücadeleler semere vermedi. Bunu gören hristiyanlık daha politik davranmak ve gayesini kültürel mücadele ile gerçekleştirme yolunu tuttu. Yıldızlı sözlerle, göstermelik dostluk faaliyetleriyle ve sulh teraneleriyle milletimize papaz sevgisi ve Avrupa hayranlığı aşılamaya çalıştı. Cemiyetimizi ilgilendiren her konu istismar edildi. Nitekim Fransa'daki işçilerimiz Garnier'in davranışına hayretle karşılarken, daha sonra «Allah razı olsun bu papazdan, bu adama sonsuz güvenimiz var, her halde bütün davalarımızı halledecek» diye papaza karşı minnet duygularını belirtmişlerdir.

Hemen ertesi gün ise Fransız basınında ve televizyonunda olayın geniş bir propagandasına girişilerek dünya kamu oyunun dikkati çekilmiştir. Gaye, papazın şahsında hristiyanlığın faydacı (!), ve insanî (!) bir din olduğunu ilan etmek. Aynı kampanyaya ne idüğü belli Hürriyet gazetesi de katıldı. Hürriyet, bununla da kalmıyarak Garnier'i Türkiye'ye davet etti. Şimdi Hürriyet'in malûm sahipleri müttelikleri Garnier'e yardım edebilmek iç indört dönüyorlar. Basın sahasında geniş bir tröst kurmuş olan sionist kontrolü Hürriyetten başka türlü beklenemez.

Garnier memleketimizde uzun uzun sulhtan, insanlıktan, kardeşlikten bahsetti. İnsanın güleceği geliyor. Ne kadar bayatlamış ve adileşmiş sözler. Fakat işin garip tarafı, halâ bu sözlere iltifat eden siyasilerimizin varlığı. Milliyetimizin başına hangi felâketler geldiyse heb bu zaafı rımızdandır.

Çeşitli yerlerle temaslarda bulunan Garnier, bakın ne diyor:

«Zaten Müslümanlığın insanîyetçi bir din olduğunu biliyordum, okumuştum. Şimdi kendi kulaklarımla duymak bana bambaşka bir haz verdi.»

Şimdi sormak gerek bay Garnier'e: Müslümanlığın bu kadar ulvî bir din olduğunu biliyordun da neden müslüman olmadın? İnsan çok sevdiği bir inancı neden kabul etmez? Bu sorunun cevabını vermek için Garnier'in vazifesini bilmek yeter. Nedir Garnier'in vazifesi? Elbette misyonerlik. Bu vazifesini lâıykıyla yerine getirmeye çalışan bay Papaz, bayağılaşmış misyoner metodlarını da denemekten çekinmiyor. Guraba hastanesine giderek hasta çocuklara şeker dağıtmış. Biliyoruz ki, hastaneler Hristiyan misyonerlerinin faaliyeti için daima aradıkları bir yerdir.

Garnier Türkiye'de uzun müddet kaldı. Bay Papazın bu müddet zarfında görünen faaliyetleri bunlar. Daha ne gibi naneler yedi meçhul. Acaba siyasilerimiz ve emniyet yetkilileri bu dost yüzü ajanın faaliyetleri ile yakından ilgileniyorlar mı?

KOMÜNİST İHTİLÂL TEKNİĞİ

5

Sanayi inkılabının meydana gelişi, geniş bir işçi zümresinin teşekkülüne sebep oldu. Sanayinin zarurî mahsulü olan bu büyük insan yığınından istifadeyi düşünen insanlar arasında en müessir adam. Marx olmuştur. Marx milletlerin din, devlet, ahlâk ve örflerini yıkmak hususunda, işçi kitlesini kullanmayı düşünmüş ve bunu plânlanmış olmak iğrenç vazifesini yerine getirmiştir. Marx «bizden evvelki filozoflar dünyayı izah ile yetindiler, bizim vazifemiz önce yıkmak ve sonra inşa etmektir» derken bunu düşünüyordu. Komünizm sayesinde yıkılan millî varlıklar ve dinî cemaatler yerlerini yahudiliğin efendiliğini yaptığı bir dünyaya bırakacaktı. Din, devlet, millet, aile kalmayacak; hayvan seviyesine inmiş bir toplum - komünist toplum kurulacak. Ve bu toplumun efendisi, yahudi olacaktı. Böylece Tavratta ifadesini bulan, insanlık için tek bir ŞERİAT, tek bir DEVLET kurulacağı hayali, komünizm va-sıtasıyla şekillenmiş olacaktı.

Marx'ın bütün komünist filozoflardan farklı tarafı; (esitlik) malların kolektifleştirilmesi ve (hürriyet) herkesin istediği kadar alması hayallerine sözde ilmi bir maske takmasından ibarettir. Eflatun, T. Morus, Campanella v.s. göre, komünizm varılması gereken bir idealdir. Marx ise komünist toplumun, tarihin akışı dolayısıyla doğması zarurî bir hayat şekli olduğunu, güya ispat etmiştir.

19. Asır komünist düşüncesini şekillendiren adam tek başına Marx değildir. O, bu düşünceleri sistemleştiren ve katı şeklini veren adamdır. Marx Almanya'da faaliyette bulunduğu esnada ırkdaşı Moşe Hess ile temasta idi Engels'in ifadesine göre Moşe Hess «komünizmin hahamı» idi. Ayrıca Almanya'da komünist hareketi parti haline getirmeye çalışan, P. Lassale'de. Marx'ın dostu ve dindaşı idi.

Almanya'da faaliyet imkânının kalmayışı üzerine Marx, İngiltere'ye gitti. İngiltere'de «Doğrular Birliğini» kurdu. (Esse-ni kelimesinin, Doğruyu sevenler manasına gelişi, dikkat çekicidir.) Bu birlik daha sonra «Komünistler Birliği» haline gelmiştir.

Marx ve Engels, bütün dünya komünistleri için kesin birer inanç disiplini haline gelen dialektik materyalizmi, imal ettiler. Marx ve Engels komünist toplumun kurulması uğrunda çarpışmak üzere komünist partisini tohum halinde bıraktılar. Lenin bu görüşleri geliştirdi.

Komünizmin milletimize hazırladığı korkunç akibetten kurtulmak gayesiyle, ve receğimiz mücadelede düşmanı tanımak vazifesi ihmal edilemez.

Bu bakımdan komünist bir dünya kurulmasında, komünizmin vasıtalarının neler olduğunu incelemeliyiz.

KOMÜNİSTİN İNANCI

Komünizm sadece insan cemiyetlerini kökünden değiştirmek ve hayvanlara denk bir yaşayışı hayal etmek demek değildir. Komünizm aynı zamanda insanoğluna bulaşmış en iğrenç bir anlayış ve inanıştır. Bu inanç maddeciliktir. Düşünce şekilleri ise dialektiktir.

MADDECİLİK NEDİR?

Maddecilik kainât ve hayatın temeli olarak maddeyi görmek demektir. Bunlara

göre bizim idrak ettiğimiz dış âlemden başka bir varlık yoktur. Ve kâinat (haşa) bir yaradıcıya muhtaç değildir.

Marksizmin kabul ettiği bu maddeci anlayışa göre; maddenin ne olduğunu hatırlayalım. Marks'ın felsefi materyalizmin de «madde» mefhumu en geniş mânâsıyla, objektif bir şekilde, yani şuurdan bağımsız olarak mevcut olan her şeyi, insanın ihtisaslarına akseden her şeyi göstermek üzere kullanılmıştır. (Madde ihtisaslar vasıtasıyla bize verilen objektif gerçektir.) (1)

Diyalektik materyalizmin madde sözünden, en çeşitli tezahürleri içinde objektif gerçeği anlar. Madde, yalnızca bütün cisimleri teşkil eden pek küçük zerrelere değildir. Madde, aynı zamanda sonsuz kâinat ki sayısız âlemler, kozmik fevadaki nebülölerdir. Seyyareleri ile birlikte bizim güneş sistemimiz ve üzerindeki bütün mevcutlarla birlikte yeryüzüdür. Yine madde, bazı cisim ve zerrelere aksiyonunu başka cisim ve zerrelere nakleden ve bunları bir birine bağlayan radyasyonlardır, elektromanyetik, nükleer sahalar ve cazibe (gravitasyon) sahalarıdır. Şuurun dışında ve şurudan bağımsız olan herşey madde mefhumu içine girer.» (2)

Madde hakkında yaptıkları açıklamayı tamamlayalım. G. Politser'e göre: «Materyalistlerin madde nedir sorusuna verdikleri cevap şudur: Madde, ruhtan ve akıldan bağımsız ve var olmak için ruha ve akla muhtaç olmayan bir dış gerçektir.» (3)

MATERYALİZM MADDEYİ TARİF EDEMEZ

Yukarıdan beri sıralanan izahlar, kâinatı ve hayatın aslını madde olarak açıklayan materyalistlerin, madde hakkında müsbet açık bir tarif vermekten ustaca kaçıklıklarını gösteriyor. Maddenin, şuurumuz dışındaki objektif, gerçek olduğu tezi, bir taraf olmaktan uzaktır. Netice itibarıyla bu fikir, her varlığın madde olduğu ve hiç bir varlığın maddesiz mevcut olmadığı inancından ibarettir. Netice olarak maddeciliğe göre varlık maddedir, varlıkta beliren her oluş maddenin bir özelliğinden ibarettir.

MADDE HER ŞEYİN ASLI İMİŞ

Nitekim Engels «Dünya hareket halindeki maddedir. Madde ve hareket ayrı ayrı şeyler değildir. Hareket ilk müessir değildir. Hareket maddeye hastır.» 4 der. Materyalizm madde dışında kudret ve hareket kabul etmez. İnkâr eder. Bu teze göre kâinat ve hayatta görülen muazzam oluş; değişme, yok olma ve yeniden var olma hadisesini kuvvet ve enerji faktörü ile değil madde faktörü ile izah etmek gerekir. Halbuki her şeyin aslı olduğu ileri sürülen madde «şuurun dışında ve şurudan bağımsız olan her şeydir» diye karanlık bir tarif bürünüyor.

İLİM VE MATERYALİZM

Kuusinlen bu sapık inancı gizlemek için madde kelimesinin felsefi bir nosyon olduğunu söylüyor. Fizikçiler, artık atomun maddeyi teşkil eden değişmez ve bölünmez bir unsur olarak düşünlemeyeceği vakasına dayanarak ilmin materyalist tabiat anlayışını çürüttüğü vakıasını çıkarırlar. Bunlar «madde yok oluyor» diyorlardı. Bu vahim bir hata idi. (!) Marksist felsefi materyalizm, maddenin yapısı hakkında dar

bir anlayışa bağlı değildir. Hiç bir zaman maddeyi şu veya bu değişmez unsurlara irca etmemiştir. Dialektikci felsefi materyalizm maddeden daima tek bir şeyi anlamıştır: İnsan şuurı dışında mevcut olup, bunun tarafından aksettirilen objektif gerçek.» (5)

Bugün, modern fizik maddenin belli şartlarda yok olduğu gerçeğini ortaya koymuştur. Bu ise İslâmın görünen âlemin mahluk olduğu temel inancının ilim tarafından teyidi demektir. İlmin tesbit ettiği bir gerçeği kabul yerine, materyalistler kör inançlarını teville çalışıyorlar. Gerçekte kainatı ve hayatı izah için ortaya koydukları madde terimi: açık müsbet bir taraf değildir.

Ancak bu menfi ve vuzuhsuz kavram yerine göre fail, yerine göre sebep, yerine göre netice, yerine göre kudret olacaktır.

MADDE HAKKINDA KURULAN HAYALLER

Doğru dürüst bir tarifini vermekten kaçıklıkları maddeyi nasıl anladıklarını görelim. «Madde ne yaratabilir, ne de yok edebilir. Madde mütemadiyen değişir. Fakat onun hiç zerresi, hiç bir fiziki veya kimyevi veya daha başka neviden prosesüsle yok edilemez.» (6) Burada tarifi verilemeyen madde hakkında boş faraziyeleri görüyoruz. Atomun ve yapısının incelenmesinden sonra maddenin yok olmasının mümkün olduğu kati olarak görülmüştür. Bugün madde yoktan var edilemez ve var iken yok edilemez düşüncesi iflas etmiştir.

Engels madde ve hareket hakkında şunları söylüyordu: «Hareket ve maddenin ayrılığı dini görüştür. Hareketin bir daya nağa ihtiyacı yoktur. Hareket bir hareket doğurucuyu gerektirmez.» (7). «Hareket maddenin varlık tarzıdır. Maddesiz hareket hiç bir zaman, hiç bir yerde mevcut olmamıştır. Maddesiz hareket gibi, hareketsiz madde de düşünülemez. Bundan ötürü, madde gibi hareketle yaratılamaz ve yok olmaz.» (8)

MADDECİLİK İLİM KİSVESİ GIYMIŞ YOBAZLIKTIR

Kâinatlar, yahut komünistlere göre maddenin yok olamayacağı ve yoktan var olmasının mümkün olmadığı madde dışındaki irade ve kudreti yok kabul etmek demektir. Bu ise Allahın inkârı demektir. Hareket ve kudretinde maddenin bir özeliği olduğu yolundaki iddia, gayri ilmidir. Zira kuantum fiziği, kutretin maddeye paketler halinde verildiğini ortaya koyuyor. Ve maddenin kudrete muhtaç bulunduğunu ilân ediyor. Ve gösteriyor ki, maddenin yok olması mümkündür ve maddeyi yaradan ve sevk eden Allahın kudretidir.

Görülüyor ki maddecilik, netice olarak maddeyi ilahlaştırmak demektir. Tarifinden aciz oldukları madde yaradılmamış, sonsuz, hareketi için hiç bir sebebe muhtaç olmayan, (yani bizatihi kaim -haşa-) hareketin olduğu gibi, düşüncesinde aslı olan bir ilâhtır. Bu materyalizmin tam bir metafizik olduğunu gösteriyor.

Materyalizmi şöylece özetleyebiliriz.

Materyalizme göre, madde canlı ve yaratıcıdır. Kendiliğinden vardır. Ezeli ve ebedidir. Elementler, basit cisimler hiç bir

şekilde kaybolmaz ve yeniden vücut bulmaz. Hayat, ruh, kuvvet maddenin sıfatlarıdır. Özetlemeye dikkat edilirse madde, hakkında, materyalistlerin tasavvurları Cenab-ı Allahın zati sıfatlarını hatırlatmaktadır. Ezeliyet, ebediyet, yaratıcılık, kendiliğinden var olmak, ancak Allah'ın sıhatlarıdır.

MATERYALİST HAYALİN YIKILIŞI

Maddeyi ilâhlaştıran, Cenab-ı Allah'ın sıfatlarını maddede gören, yahut Allah ma kamına maddeyi dikmeğe çalışan madecilerin güvendikleri madde hakkında ilmin görüşlerini hatırlayalım. Gustave Le Bon'un yarım asır kadar evvel açtığı çığır tutan son atom araştırmaları, materyalizmdeki gayri mahlûk, ezeli ebedî madde ve materyalizm monizmindeki maddi tanrı telâkkisini tahttan indirmiş, basit cisimlerin elemanların, taksim kabul etmeyen, taksim edilirse ortada basit cisim, eleman namına hiç bir şey kalmayan kısmı demek olan atomu, dahilen hakikaten canlı bulmakla beraber, onu ölmez mahvedilmez olmadığını, maddenin kuvvete inkılabı ve yavaş yavaş ölmesi demek olan radyoaktivite zayıflığı sebebiyle, Lavazye kanunu aksine, mukabil bir madde vermeden yavaş yavaş, pek uzun fakat hesaplanmasız kabil bir zaman zarfında katiyen mahvolduğu... isbat edilmiş ve madde dışından maddeye müessir ve maddede bilkuvve mevcut bir yaratıcıya işaretler:

(Deus Marimus in Minimis) Tanrı en küçükle en büyüktür dedirtmiştir. Maddenin akibetini daha yakından görelim:

«Radyoaktiviteler, (Gustave Le Bon) un taktığı adla «siyah ziyalar» her haliyle geçerek nereye gidiyor. Atom fiziğinin cevabı sükkuttur. Çünkü müsbet ilim maddenin öbür yakasına karışmaz. O gerek basit gerek mürekkep cisimlerde maddenin kuvvete tahavvül ettiğini ve artık orta da madde tarifine, basit veya mürekkep cisim vasfına uyan bir şey kalmadığını görmüş ve susmuştur. Metafizik bize ne diyor. Birbirine zıt birçok şeyler ve bu arada radyo aktivitelelerin Esire rucuu.. Fakat esir ne dir.. Burada münakaşacılar arasında çarpışmalar artıyor. Kimi sıfırdır, hiçtir; kimi ruhtur, herşeydir; kimi ise madde ve kuvvetin mastarıdır, diyor.

Radyo aktivitelelerle madde, gerek basit gerek mürekkep cisimlerde uful ediyor. Tahavvül ve tehaffuzu kudret kanunu, Lavazye kanunu gibi radyo aktiviteleler karşısında iflas etmiştir Radyo aktivite enerjisi nin başka bir enerjiye tahavvül ettiği ve daima mevcut kaldığı, mecmuu cebriye değişmediği görülmüştür. Çünkü bir semt-i meçhule, ihtimal kainatın varsa öbür yaka sına çıkıp gitmiştir. Esir müsbet bir varlık değildir ki onu teşkil veya ona rücu suretiyle mevcudiyetini muhafaza etsin.. Bura da, esirin bir nevi madde olduğuna inananlar şiddetle itiraz ediyorlar. Fakat sıfırcılar onlara maddenin tarifini göstererek, madde atomla bitmiştir diyorlar. Sıra esiri ruh sananlara geliyor. Onlar da ruhun bir nevi kuvvet olduğu ve bu itibarla kuvvetin akibetine uğraması lâzım geldiği cevabını alıyorlar.» (10)

Esir hakkında ne denirse densin, maddenin yok olduğu görülmektedir. Bu ise materyalizmin hem yıkılışını işaretlemekte, hemde gayri ilmi olduğunu ortaya koymaktadır. Komünizmin aslı olan materyalizm işte bundan ibarettir.

- (1) Dialektik Materyalizm Kuusineu Sosyal Yayınlar. Shf: 20
- (2) Dialektik Materyalizm Kuusineu Sosyal Yayınlar Shf: 21
- (3) Felsefenin Başlangıç ilkeleri G. Politzer Sol Yayınları. Shf: 74
- (4) Tabiatın dialektiği Engels.
- (5) Dialektik Materyalizm Kuusireu Sosyal Yayınlar Shf: 22 (Devamı 14. Sayfada)

Papa Paul ile Ermeni Kilisesi lideri Vazgen görüşüyor.

Vatikan ve Ermeni Kilisesi Yeni Plânlar Peşinde

Onbeş seneden beri Ermenistan'da Gregoriyen Kilisesi'nin başkanlığını yapmakta olan I. Vazgen, Binbeşyüz seneden beri ilk defa Vatikan ile araların daki ihtilâfı unutup, haziran ayının başlarında Vatikan'a gelmiş ve Papa Paul ile uzun uzun görüşmelerde bulunmuştur.. Binbeşyüz sene evvel katolikler ve Ermeni kilisesi arasındaki ihtilâfı, Hristiyan akaidinin farklı izahından ileri gelyordu.

Şöyle ki: «Ermeniler (Hz.) İsa'da (bundan onbeş asır önce) yalnız bir tabiat olduğunu veya İsa'nın kendi nefsinde ilâhî ve beşerî unsurların birleştiğini savunan hizib olarak suçlanmışlardı.» (1)

Bu iddia, Hz. İsa'ya izafe edilen sapık teslis akidesinin yeni yeni türemeye başladığı ilk çağlara rastlar.

Sovyet Ermenistanında hristiyan halk hâlâ komünizme karşı isyan duygusu içindedir. Fakat Lozan'dan sonra Musul petrollerine % 4 sahip olan Erme-

ni Gülbenkian, siyasi nüfuzu sayesinde Rusya'da kiliseleri restore ettirmeye çalışmaktadır. Turistik gayelerle olsun, kiliselere gösterilen bu yumuşaklık, ne yazık ki, milyonlarca kilometre karelik Türkistandaki tarihi camilerimize, türbelerimize gösterilmemekte, büyük astronomi âlimi Uluğ Beyin, Şahi Nakşibend'in mezarları hâlâ ayaklar altında sürünmektedir.

Rusya'da mareşallığa yükselmiş olan Ermeni Bagramyan, Alman harbinin 25. yıldönümü ile ilgili olarak orduvinde yaptığı bir konuşmada meşhur Mikoyan ailesinin başarılarından söz etmiştir. (2)

Ermenistan Kilisesi ile binbeşyüz yıllık ihtilâfı bir köşeye atıveren Papa Paul'un yakında yeniden Türkiye'ye geleceği haberi, bu hristiyan emperyalizminin liderinin ne kadar hainane hesaplar peşinde koştuğunu açık delildir.

(1) Economist, May 9, 1970.
(2) Economist, May 9, 1970.

Pakistan'da Neler Oluyor?

Dost ve kardeş Pakistan Milleti 14 Ağustos 1970 günü bağımsızlığa kavuşmasının 23. yıldönümünü kutlayacaktır. Kuruluşundan bu yana rahat yüzü görmeyen Pakistan'ın iç durumu gün geçtikçe kötü bir safhaya girmektedir:

Şimdi iktidarda bulunan General Yahya Han, tam bir sene evvel idareyi devralmıştı. General, sadece yeni bir Anayasa teşkil edilinceye kadar iktidarda kalacağını bildirmiştir. Pakistan nüfusunun % 56'sı Doğu Pakistan'da yaşamaktadır. Ve burada Kızıl Çin'in tesirleri gün geçtikçe artmaktadır. «Doğu Pakistan Halk Birliği» lideri Şeyh Mucibur Rahman, Keşmir meselesinden hiç bahsetmeyip, Hindistan'ın Ganj Nehrinde inşa edilecek Farraka Barajından dem vuran bir politika kacıdır. İran Şahının Pakistan'ı ziyaret ettiği günlerde Mao taraftarı kızıl propagandacılar, Şah'ın Pakistan Hükûmetine Amerikan yardımını kabul ettirmek için geldiği yolunda kesif propagandalara giriştiler. Şah'ın Pakistan'ı terkedeceği sırada Çin Halk Komitesi Başkanı Pakistan'a geldi ve Başkan Mao'nun Pakistan halkına kardeşçe selâmlarını getirdi.

Mucibur Rahman'a en büyük reaksiyon, «İslâmî sosyalizm» diye deli saçmaları zirvalayan, Pekin taraftarı komünist Mevlâna Başhani'den gelmektedir. Komünist M. Başhani «Millî Halk Partisi» başkanıdır ve Lenin'in Rusya'da ihtilâlden evvel kullandığı sloganları hatırlatan sloganlar kullanmaktadır. Meselâ «Oy'dan evvel piring» onun kullandığı sloganlardan birisidir.

Komünist Başhani'nin bazı bölgelerde işçi ve köylüler üzerinde artan nüfusu onu ciddi bir tehlike haline getirebilir.

Bu arada İslâmî teşekküller olan Pakistan Demokrat Partisi, Cemaati İslâmî ve Müslüman Birliği de çalışmalarını artırmışlardır. Önümüzdeki sonbaharda yapılacak olan Pakistan seçimlerinde en büyük şans Cemaati İslâmî'nin ve Pakistan Demokrat Partisininindir.

125 milyonluk büyük bir İslâm ülkesi olan Pakistan'ı da tehdidi altına almak isteyen komünizm, karşısında imanlı Pakistan halkını ve İslâmî teşekkülleri bulmuştur.

ORTA - DOĞU'DA RUS ALFABESİ

Osmanlı İmparatorluğunun tarihe karışmasından beri huzurun temini hiç bir İslâm ülkesinde mümkün olmamıştır. Irak da yıllarca İngiliz emperyalizminin baskısı altında kalmıştır. İngiltere ikinci dünya harbinden sonra bu ülkelerden kâmilten çekilmeye başlamasına rağmen, kendi yerine ajan tabiatlı, İslâm düşmanı kukla yöneticiler bırakmıştır.

Bugün Irak'ın başında bulunan solcu BAAS liderleri Kerkük'teki Türklere de bazı haklar tanıyorlar derlerken, onların başına azıllı bir komünistli müdür olarak tayin etmişlerdir.

Türkmen Kültür Müdürlüğünün başına getirilen Lâtif Benderoğlu, Demirperde gerisinde komünist eğitilmiş birisidir. Benderoğlu Irak'ta Türk okullarına Lâtin harfleri yerine Rusların «Kiril» alfabesinin kabulü için kesif bir faaliyetine içine girmiştir. Kendisi yazdığı bir kitaba Rus harfleriyle kendi ismini ve kitabın ismini yazmıştır. Azerbaycan'da komünistlerin Rusça harflerle yazdığı «Gelincik» adlı dergiyi okullara sokmaya gayret etmektedir.

Ayrıca Benderoğlu «Yurt» isimli bir de komünist dergi çıkarmaya başlamıştır.

Ruslar kendi alfabelerinin resmî alfabe olarak kabulü hususunda Barzanî ve komünistler arasında da hayli müessir olmuşlardır. Bütün bunlara Kürt - Türk bütün Müslümanlar karşı gelmeye başlamışlardır.

Patrikhane'nin Geleceği Karanlık

THE NEW MIDDLE EAST'in Temmuz sayısından Walter Zander'in «Orta-Doğu'da Rus Kilisesi» başlıklı yazısından alınmıştır:

— Birinci Dünya Harbinin bitiminde Türkiye'de Ortodoks Hristiyanların sayısı sekiz milyon idi. 1922'de Yunanistan ile yapılan mübadele sonunda Ortodoks Hristiyanların nüfusu 5.000'e inmiştir. Bugün ise bu rakam sadece 30 bin civarındadır. 1970 Mayıs ayının son haftasında (Fetih haftası kastediliyor) sağcı Türk talebeleri Patrikhane önünde bir gösteri tertib ederek, Patrikhane önünde tahtadan bir haçı yakmış ve Patrikhanenin yurd dışına sürülmesini istemişlerdir. The Greek Herald (New York da intişar eden bir Rum gazetesidir) şunları yazmıştır: «Yunanlılık ve hristiyanlık karakterini kaybeden İstanbul'da Patrikhane'nin muhafazası artık bir hayal olmuştur. İstanbul'daki Patrikhane'nin geleceği bu yüzden pek şüphelidir.

NOT: Yukarıdaki yabancı mecmuada, Mücadele Birliği'nin tertiplediği Fetih Haftası hakkında bir haber okudunuz. Dikkat edilecek husus, bütün millet düşmanlarının Patrikhane'nin protestosunda ne kadar hassas davrandığıdır. Bize düşen kara emperyalizmin sallanan çatısına milletçe daha güçlü yüklenmek.

LOZAN

(Başarısı 4. Sayfada)

Gençliğimden beri kapitülasyonların yalnız iktisadi hükümlerinden dolayı elimiz kolumuz bağlı bilirdik. İşin içine girdikten sonra anladım ki, asıl ehemmiyet verdikleri, kapitülasyonların adli kısmıdır. Nitekim malî ve ticarî hükümlerden dolayı fazla güçlük çıkarmaksızın kapitülasyonların kalkmasını kabul ettiler. Ama adli kısım üzerinde sonuna kadar direndiler. — İnönü'nün Hatıraları Ulus Gazetesi 11 Ekim 1968—

Bizi kangrenleşmiş yaralarımızdan kurtaracak olan heyetin bilgisi bir operatöre nazaran sıhhiye memurunun malûmatı kadar sığ ve basit idi. Elbette bu malûmatla yaraya doğru neşter vurmanın ve sıhhiye kavuşturmanın imkânı yoktur. İzdıra bımızın nereden neşet ettiğini bilmeyen bizim sıhhiye memurları ya rayı iyice azmanlaştırmışlar ve neticede bugünkü felâketin içine itmişlerdir.

Mesele hakkında kesin bir malûmata sahip olamayınca ister istemez, düşman devletlerin teklifleri kapitülasyon meselesinde esas olmuştur. İtalyan delegesi Montanya'nın hazırladığı rapor diğer devletlerce kabul ettirilerek bize de dikte ettirilmiştir.

MONTANYA TEKLİFİ

Montanya teklifine göre, Türkiye'de adli idarenin ıslahı, hapishanelerin tanzimi için hiç olmazsa 5 sene için Türkiye'ye yabancı uzmanlar gelecek ve bu uzmanlar adli reformları plânlayacaktır. Ayrıca yabancılar hakkında celp, tevkif, arama emirleri gibi meselelerde ecnebi hukuk müşavirlerinin müsaadesi alınacaktır.

İleri sürülen teklifler kapitülasyonları ilga edecek teklifler olmayıp, bilakis adli reform maskesi altında biraz daha kökleştirici tedbirlerdir. Neden düşmanlarımız adli kapitülasyon meselesinde ayak diremiştir? Çünkü ferdin her türlü hürriyetinin sınırı hukuktur. Ve bu hukukun tatbikiyesi olan adli meka-

nizmadır. Lozan'dan evvel yaptıkları her türlü yolsuzlukta en büyük garantilerini tabi oldukları hukuk ve adliye teşkil ediyordu.

Eğer aynı hukuku ve adli nizamı memleketimizde de gerçekleştirebilirlerse şekli olarak kapitülasyonların kalkmasında bir mahzur olmaz. Zira bundan böyle de yine aynı düzen içerisinde faaliyet göstereceklerdir. Adli ıslahat maskesi altında gelecek sistemin adı kapitalizm olduktan sonra değişecek hiçbir şey yoktur. İşte Lozan'da millete hazırlanan yeni tuzak böyle bir hileye müstenid idi.

KAPİTÜLASYONLAR KALKMAMIŞTIR.

Türkiye'de tatbik edilen sistemin ideolojik karakteri ve neticeleri iyice tahlil edildiği zaman görülür ki, kapitülasyonlar kalkmamış sadece hüviyet değiştirmiştir. İş neticeyle belli olacağına göre, Lozan önceki durum ile şimdi içinde bulunduğu muz durumun mukayesesi bizi bu so-nuca götürecektir.

Lozan'dan evvel, iktisadi hayatta söz sahibi olan azınlık grubları idi. Kurdukları şirketlerle, bankalarla iktisadi iktidar onlarda idi. «Politika ve idarede, hukukta ve mali yede, ekonomide ve münakalâta, ya frenklerin, yahut Padişah'ın tebaası olmakla beraber çorbacıklarını nüfuslu frenklerin ocağında pişirmesini tercih eden açık göz lövantenlerin, yahudilerin, rumların ve ermenilerin eline geçmişti.» a. g. e. Sh: 106

Şimdiki kapitalist düzen de sermayedar grubun ideolojik karakteri yine aynıdır. Türkiye'de 4 bine yakın ithalat ve ihracat müessesesinden 3500 tanesi yahudi, rum, ermeni tüccarlara aittir. İthal ve ihracat kotalarını ellerine geçirmişlerdir. Sanayide müessese olarak en azından yüzde 60, ticarete asgarî yüzde 70'lik tesirleri vardır. Sermaye olarak yüzde 2000 gibi korkunç bir te-sir nisbeti söz konusudur.

Lozan'dan evvel, posta imtiyazlarından istifade ederek servet kaçıranlar, şimdi 1. İnönü koalisyonu za-

manında çıkan Yabancı Sermaye Kanunu'ndan istifade ile zenginliğimizi talan ediyorlar. Günlük gazete sahifelerinde İsrail'e, Yunanistan'a sık sık para kaçıranlar, zeytinyağına parafin katıp İsrail'e firar edenleri her zaman görmek mümkündür.

Lozan öncesi piyasada söz sahibi olan şirketler Armstrong Whitworth And Company ve Vickers gibi İngiliz yahudilerinin, Regie General des Chemins de fer gibi Fransız yahudilerine aid şirketlerdi. Şimdi ya Amerika, ya da İngiliz yahudilerinin sermayesiyle çalışan Mobil, BP, Shell Koç Holding'lerdir.

Türkiye, Lozan öncesinde bir açık pazardır. Şimdi de bir açık pazardır. «Demek oluyor ki, Türkiye, ileri için dahi Avrupa mallarına mühim bir pazar kalacaktır. Türkiye sanayileştikçe, nüfusu ve alım kabiliyetiyle ihtiyaç normları artacak bu itibarla, gittikçe daha mühim bir pazar olacaktır.» a. g. e. Sh: 268

Çünkü «Türk milletinin ilerideki yani bugünkü hayat tarzını tayin edecek karar Lozan günlerinde verilecekti.» a. g. e. Sh: 161.

Lozan'dan evvel devlet nasıl Galata kompradorlarına el açar durumda ise, şimdi aynı sermaye grublarının dış şubelerine el açar durumdadır. Bütçe açığı gittikçe büyümekte, faiz yükü altında inim inim inlemektedir. Durumumuz bu hali muhafaza ettiği takdirde önümüzdeki 3 yıl içinde sadece dövizle ödenecek taksit ve faiz yükü yanda gösterilmiştir:

Bütün bunlardan sonra Lozan'da kapitülasyonların kalktığı nasıl iddia edilebilir? Ayrıca başta Amerika olmak üzere diğer devletlerle yaptığımız ikili antlaşmalarda verilen ta-vizler de nazarı itibara alınınca durum bütün çıplaklığı ile ortaya çıkmış olur.

Kapitülasyonların ilga edildiğini izah eden yegâne düşünüş «karga gibi ahmaklar olmasaydı, tilkiler peyniri nasıl yiyecekti» şeklindeki bir safdillik olabilir.

(Devamı Gelecek Sayıda)

TURHAL

(Başarısı 2. Sayfada)

diseler, buralarda sinsice teşkil ettirilen «DEV-GENÇ» adlı teşkilâtla yürütülmektedir.

Bugün aynı teşkilâtı Turhal'da da açmaya teşebbüs etmek tedirler. Çeşitli şehirlerimizde meydana getirilen hadiseleri Turhal'da da başlatmak istemektedirler.

Fakat milleti içinden yıkmak ve komünist Rusya'ya peşkeş çekmek hedefine yönelen bu bozguncu harekete müsaade edilmeyecektir.

Bütün vatanseverleri, milletimizin hayat mücadelesine millet düşmanlarına karşı bir MİLLİ CEPHE teşkil etmeye davet ederiz. Turhal'da Millet Mücadelesini yürütmek üzere MİLLİYETÇİ KÜLTÜR BİRLİĞİ Bİ adıyla teşkilât açmış bulunuyoruz. Milletın şerefli mücadelesi, her geçen gün komünist saflarında gedikler açacak, hiyanet şebekeleri yok olacaktır. Millet imanının rehberliğinde yapılacak Millî mücadele, Türkiye'de komünist, Yahudi ve Hristiyan hâkimiyeti kalmayınca, bütün millet düşmanlarının ajanları ve bezirganları yok oluncaya kadar devam edecektir. Dünya, komünist ve kapitalist sistemleri yıkamaya başlamıştır. İstikbal, milletlerin hürriyeti ve hakkın saltanat çağı olacaktır.

Millet evlatlarını, MİLLİYETÇİ KÜLTÜR BİRLİĞİ etrafında süratle teşkilâtlanarak milletin, millet düşmanlarına karşı yürüttüğü mücadelesinde va-zifeye çağırırız.

TURHAL MİLLİYETÇİ KÜLTÜR BİRLİĞİ

ORTA - DOĞU

(Başarısı 6. Sayfada)

emrine tahsis ediliyor. Bu işe yeni savaşların başlangıcı demektir. Zira, İslâm milletlerinin, beynelmîl Yahudiğin emperyalist arzularına boyun eğmesi mümkün değildir. zeni biz kendi elimizle yıktık. Aynı düzeni, Batı-

İhtilâl tekniği

(Başarısı 13. Sayfada)

- (6) Dialektik Materyalizm. Kuusinev Sosyal Yayınlar Shf: 23
- (7) Tabiatın Dialektiği (Engels) G. Cogriet
- (8) Anti Dühring T.Engels Çev. M.R. Baraner. Sol yayınları Shf: 112
- ☆ Materyalizmin monizmi, eski söyleyişle vahdet-i mevcudat telâkkisi demektir. Kâinatı sadece madde ile izah etmek ve kâinatı bir bütün olarak tasavvur etmektir. Bu günkü materyalizmin aşığıdır.
- (9) Die Innenwelt Der Mome Atomların iç âlemi Zeno Buher 1946'dan naklen İ. Kuday Spirotualizm. Gayret kitabevi İstanbul 1949 Shf: 11
- (10) Spritualizm. İ. Kuday Gayret Kitabevi 1949 Shf: 12

(Devamı Gelecek Sayıda)

Yalnız İngiliz tarihçisi Arnold Toynbee'nin Orta-Doğu ile ilgili teklifi hakikati tesbite yönelmiş bir fikrin mahsulüdür. «Ne Amerika, ne Rusya, ne de İngiltere, Orta - Doğu'da gerçek bir barış kuracak imkânlara sahip değillerdir. Bir yandan Arap ülkelerini birleştirmek, günümüzün medeniyetini yakın bir seviyeye ulaştırmak, beri yandan İsrail'in yayılma politikasını tatmin etmek, başlıbaşına imkânsız olan problemlerdir. Hele bu problemleri bağdaştırmak, aklın alacağı şeyler değildir. Bir zamanlar Türklerin Osmanlı İmparatorluğu çerçevesinde yürüttükleri duaların değil, bir Orta - Doğu lideri durumuna gelmekte olan Türkiye'nin kurması mümkün olabilir. Türkiye dış politikasını bu açıdan değerlendirmekte, Arap ülkeleriyle daha yakın ilişkiler kurmak yolundadır. Türkiye'ye 1. Dünya Savaşından sonra, zorla elinden alınan maddî imkânları yeniden sağlanacak olursa, şu veya bu şekilde, Türklerin Orta - Doğu'daki «zoraki barış» sağlamaları imkân dahiline girer. İngiltere ve Sovyet Rusya da bu korkunç gâileden kurtulur.»

Umulur ki, yabancıların bize lâyık gördükleri mevkiin kıymetini takdir eden millete bağlı bir politikacı çıkar.

İdeolojik Sistemler

(Başarısı 3. Sayfada)

kına muhtaç bulunacaktır. Bu durum ise, Amerikan milletinin menfaatinin nerede olduğunu gösterebilecek, millî politikamız için büyük bir avantaj sağlayacaktır.

Netice olarak diyebiliriz ki, bir sistemin millî bünyemize uymadığını söylemek, o sistemi benimsemiş veya benimser gözükene bir milletle ittifakı reddetmek değildir. Aynı şekilde bir milletle müttefik olmak, o milletin sistemini bir maymun aşağılığı içinde taklit etmek için sebep olamaz. Hiç bir ittifak, hiç bir dostluk, milletin kendi nizamını seçme hakkını elinden alamaz.

Ancak şunu unutmamalıyız: Millî ideallerimizi yayar. inancımızı açıklar, ve kapitalist sistemin tenkidini yaparken: Lozan'dan başlayarak bütün anlaşmaların yeniden gözden geçirilmesi gerektiğini belirtiyoruz. Bunu belirtirken Türkiye'nin temel siyasî meselesinin, milletin iktidara gelmesi olduğunu hatırdan çıkarmamalıdır. Zira milletlerin gerçekten karşılıklı menfaatlerine uygun anlaşmaları, mason hegemonyası altındaki kozmopolit diplomasi değil, millî iktidarlar temin edebilir. İşte bu şartın gerçekleştiği an Türkiye sağlam ittifak bağları kurabilecektir.

Türkiye'yi Beynelmîl Yahudi maliyesinin menfaatlerine göre değil, millî menfaatlerine göre sağlam ittifak bağlarıyla silahlayacak olan milletin iktidara yürüyüşü emin adımlarla yürümektedir. Zafer kesindir.

İNKİLÂB İLMİ

— 28 —

BARİŞ KONUŞMALARI:

Alelade insanlar için barış konuşmaları, savaştan barışa bir geçit olarak düşünülür. Çin ve Rus komünistleri barış konuşmalarından bahsettikleri zaman bundan insanları, artık tecavüz harbinin olmayacağı inancını çıkarabilirler.

Fakat komünistlere göre barış konuşmaları; barışa giden bir yol değil, fakat harbin diğer bir şeklidir. Onlar barış elde etmek gayesiyle değil, harbetmek maksadıyla barış konuşmalarına başlarlar.

Barış konuşmaları:

1 — Muhasım kuvvetlerin hücumunu geri bırakır.

2 — Silâhlı ayaklanmaları hazırlama yı gizler.

3 — Tarafsızların, sınır teşkilâtının, cephe teşkilâtının ve inkılâbcılara ittifakın çoğalmasına vesile olur.

4 — Hükümet kuvvetlerinin moralini bozar. Çünkü harbin devamlı surette kesilmesinden dolayı askerler arasında bir panik ve huzursuzluk meydana gelir.

5 — Barış konuşmalarına iştirak eden tarafların müstakil varlıklarının dünyaca kabul edilmesine vesile olur. Meselâ; Vietkong Amerika tarafından barış konuşmalarına çağrılırsa Vietkong'un müstakil bir durumda olduğunu Amerika??? kabul edecek demektir.

Ateş-keş anlaşmalarından da aynı şekilde istifade edilir.

KANUNİ STATÜ

Siyasî hürriyetin bulunduğu bir memlekette Komünistler, kendilerine tanınan kanunî statüden istifade ederek, iktidar mücadelesini gayri kanunî bir faaliyete çevirecek ve iktidarı elde etmek için bir isyan hareketi hazırlayacaklardır. Komünistler (nunî bir statü tanınmasını isteyeceklerdir) statünün imkânlarından istifade ederek mevcut iktidarı devirmeye çalışırlar. Eğer bu mücadele esnasında hükümet kuvvetleri tarafından mağlub edilirlerse geri dönüp, barış teklifi ile birlikte, partilerine kanunî bir statü tanınmasını isteyeceklerdir. Böylece Komünistler mücadelelerinde kanunî statü taktiklerinden istifade ederler. Komünizm teşkilâtı gayri-kanunî ise, kendilerinin kanunî statü isterler. Bunun için mücadele yaparlar. Kendilerine kanunî statü tanınınca da bundan, gayri kanunî faaliyetleri için, istifade ederler ve ihtilâle geçerler. Kanunî statüye girmeyi, daha çok, teşkilâtlanabilmek için isterler. Onlar için kanunî statü hiç bir zaman bir gaye değil sadece vasıttır.

Bu taktiğin tatbikatı müdafaada veya tecavüzde olmalarına göre değişir. Tecavüzde iseler, kanunî statünün kendilerine verdiği imkânlardan istifade ederek, isyan teşkilâtını kurarlar. Teşkilâtlı bir parti haline gelince kitleleri kandırıp bir isyan hazırlayabilirler. Eğer müdafaada iseler bu takdirde taktikleri kanunî statü talep etmek olur.

PARLAMENTO SİYASETİ:

İnkılâbçı hareketlerin demokratik düzende daha süratli ve emin bir seyir takip ettiğini biliyoruz. Demokrasi siyasî veçhesini; muhtelif partiler, seçimler ve seçimin tayin ettiği fertlerden meydana gelen parlamento şeklinde gösterir.

Bunlar ise teşkilâtlanma için müsait fırsatlar teşkil ederler.

İnkılâp hareketi siyasî mücadelesini, demokrasinin bu vasatında, daha emin ve verimli olarak yapar.

Bu imkânlar, inkılâp hareketinin seyrine göre, değişik şekillerde değerlendirilir. Siyasî boykot veya parlamentoya girmek, koalisyon yıpratıcı muhalefet vs. taktikleri, takib edilen stratejiye göre, tatbik edilir.

Bütün bu taktiklerin hedefi mevcut düzen ve iktidarın çirkefliliğini, yetersizliğini göstermektir. Boykot da, parlamento kürsüsünden yapılan hücumlarda aynı gayeye varmağı temin eder.

Parlamentoya girme veya protesto, Parlamento ile ilgili olan meselelerdeki halkın büyük dikkatinden, ideolojinin propaganda sını yapmak için büyük mikyasa istifade edilir.

Kanunî statü mevcut iktidarın tayin ettiği şartlar içinde, teşkilâtlanma hürriyeti verir. Kanunî statü mevcut hükümetle bir anlaşmadır.

Hız Muhammed (S.A.S.) in asgarî bir teşkilâtlanma ve propaganda hürriyeti temini için yaptığı faaliyetlere bakalım:

Bütün insanları, haddi zâtında aynı ana ve babam çocukları oldukları ifade edilerek, tevhid'e gelmeleri istenmiştir.

Mekke iktidarına hitaben «sizin dininiz size bizimki bize» demek suretiyle bir anlaşma teminine gidilmiştir. Bu hal tarzı, düşman iktidarının karşılaştığı güçlükler muvacehesinde, Müslümanların muayyen hudutlar dahilinde ifade ve söz hürriyetini elde etmelerini temin etmiştir.

Müslümanlar, örfün tesis ettiği, hürriyet statüsünden istifade ettiler. Meselâ; Hız Muhammed (S.A.S.) zorluklarla karşılaşma sına rağmen panayırda konuşabildi.

Görülüyor ki İslâm inkılâbı mevcut düzenin verdiği, kanunî statünün teminatını zaman zaman istemiş ve bu hürriyetleri inkılâbın gerçekleşmesinde kullanmıştır.

İNKİLÂP HAREKETLERİ VE SİYASİ REJİM

İnkılâbçı hareketler, inkılâbı meydana getirecek kitle mücadelesini hazırlayabilmek için, kitleyi teşkilâtlandırma hürriyeti ne sahip olabilmek; fikirlerini serbestçe propaganda edebilmeyi gerekli kılar. Şu halde inkılâpların muvaffak olabilmeleri için fikir, düşünce ve ifade hürriyetinin mevcudiyeti şarttır. Öyleyse kitle inkılâplarının daha az güç sarfederek yapılabilmesi; inkılâpların teşkilâtlanma hürriyetine mâlik olmaları ile doğru orantılıdır. İnkılâbçılara düşen iş; o memleketin tatbikatını demokratik bir hale getirmek, bu safhaya geldikten sonra da, demokrasinin imkânlarından istifade ederek, kitleyi teşkilâtlandırmak ve inkılâbı yapmaktır.

Komünist hareketleri faaliyetlerini «gerçek demokrasiyi getirmek» şeklinde sloganlaştırmışlardır.

Hitler de mevcut demokrasiyi reddetmekle beraber ideal bir demokrasiden bahsetmektedir.

İslâm inkılâbçılarının hareketlerinde ise zaman zaman mevcut iktidarın kendilerine müsamahalı davranması lâzım geldi-

ğün ifade eden, bunu tehditle karışık bildirilen sloganlar görülür.

Bir memleketin siyasî yapısı, inkılâp hareketlerine karşı, şiddet kullanmayı icap ettiriyorsa, inkılâbçılar düşünce ve beyan hürriyetinin tahakkukunu isterler. Tatbik edilen şiddet inkılâbçıların kitleleri teşkilâtlandırmalarına mâni olur. Hükümetin tatbik ettiği şiddet kitleleri huzursuz ediyor, sa ve halkın asgarî haklarını kısıyor, sa kitle inkılâba hazırlanmaktadır. Fakat kitlenin inkılâbçılara iştirakini temin edebilmek için mevcut iktidarı demokrasiyle yıpratmak, yıkmak ve ortadan kaldırmak gerekmektedir ki, inkılâp hareketi daha süratli ve emin bir seyir takip edebilsin. Zamanımızın inkılâbçıların demokrasiyi müdafa a etmelerinin sebebi budur.

CEŞİTLİ MÜCADELE NEVİLERİ PSİKOLOJİK MÜCADELE

Muhtelif mücadele neveleri bir organik bütün teşkil ederler. Bütün mücadelelerin yapılmasının hedefi fiilî mücadele son darbe yi indirerek vaziyete hakim olma. Do layısıyla her bir mücadele şekli ve nevi arasında organik bir bütünlük ve ahenk vardır.

Psikolojik mücadele de stratejinin umumî kâidelerine tabidir. Stratejik safhanın dalgalanmasına uygun olan taktik değişimleri psikolojik mücadeleye de tesir eder.

Psikolojik mücadelenin vasıtalarından birincisi «tebliğ» dir. Tebliğ ideolojinin telkinidir. Bu telkin muhtelif, maddî ve manevî vasıtalar kullanır. Bu vasıtalar insanların iradesini, imanı kabule hazırlayan bütün şartlardan ibarettir. Silâhlı Kuvvetlerin resmi geçitleri, siyâsî ve kültürel muvaffakiyetlerin ilânı bu vasıtalarındandır. Hasmin iradesini felce uğratacak, onu çözecek ve büyük bir kısmını inkılâbçılar safına çekecek mücadele usulleri kullanılır.

Psikolojik mücadelenin başarılı olabilmesi için bazı şartlara riayet gerekir ki bunları kısaca görelim:

Propaganda; istinad edilmek istenen kitlenin teşkilâtlandırılması, onun mücadele azmini yükseltme ve düşman kuvvetlerinin mücadele azmini kırma hedefine göre yöneltilir. Bunun için de tebliğ; herkesin alâkalandığı ve bildiği müşahhas vakılara istinad eder. Tebliğ daima kitleleri alâ kadar eden vakılara dayanır.

Tebliğ; BİR MÜŞAHHAS VAKA İÇERİSİNDE ERİTİLMİŞ İDEOLOJİ demektir. Öylece telkin yapılmalıdır ki, fert bildiği müşahhas vakanın içerisinde ideolojiyi temessül etsin. Tebliğin ikinci vasfı güven ve müjde verici olmasıdır.

Tebliğe inanıldığı takdirde, tebliğe inananları bekleyen müjdelere müşkâfatlar bildirilir. Müjde herkesin bildirilir.

Tebliğ müeyyideli olur. Bu tebligata inananların dünyada görmüş olduğu büyük azâbı tarihten, zamanımızdan görülecek azâb misallerini de çok müşahhas bir şekilde hatırlatmak suretiyle ferdin iradesi tazelenir ve irade hürriyeti kendisine iade edilir.

(Devamı Gelecek Sayıda)

YENİDEN MİLLÎ Mücadele

ideolojiler kavgasından akisler

Yahudilerin Gölgesinde şımarmayın!

Kırkırelinde ve diğer sınır vilâyetlerimizde, yahudilerle komünistlerin elele yürüttüğü, milletimizi psikolojik çöküntüye götüren bozguncu harekete «Dur» diyen mücadeleçilerin tok sesi, bütün bu millet düşmanı güçleri çılgına döndürmüştür.

Yeniden Millî Mücadele Mecmuası'nın, asırlık ihanetleri teker teker meydana çıkarıp, teşhir etmesi, bütün kirli çamaşırı ortaya dökülen beynelmilel yahudiliği ve onun harp vasıtası komünizmin çıkartkanlarını ürkütecekti ve ürküttü.

Sınır vilâyetlerimizde istilâ ordularının yapamayacağı tahribatı yapan bu yahudi - komünist ortaklığı, hâkimiyetlerini kiracak bir mücadele karşısında önce saldırdılar, bu saldırı netice vermeyince kuyruğuna basılan kedi misali viyaklamaya başladılar

Komünist hücrelerinden verilen taktik icabı millette bağlı insanlara «Atatürk Düşmanı», dinine bağlı olanlara «Gerici» yaftalarını yapıştırdılar. Bu durum karşısında komünistlerin, «Atatürkçülük» «Kemalizm», «Gerici» gibi sloganları için kullandıklarını belirtmek gerekmektedir. Mecmuamızın bundan sonraki sayılarında, Kırkırelinde komünist faaliyetlerini, bunları kimlerin idare ettiğini, yahudilerin ihanetlerini ifşa edeceğiz.

Komünistlerin ihtilâl taktiklerinden biri, prestij sahibi şahısları ve fikirlerini kendi ihtilâl gayelerine uygun olarak yorumlamaktan ibarettir.

1957 Moskova Beynelmillel Yazarlar Kongresi talimatı:

«Halkın çok sevdiği yahut millete kabul ettirilmiş kahramanları yıkmak zor olacağına göre onları kendinize bayrak yapacak, onların fikir ve düşüncelerini kendi yönünüzden yorumlayacaksınız.» demektedir.

Komünistler bu maksatla halkın sevdiği veya halka kabul ettirilmiş kahramanları ve fikirlerini istismar taktiklerini muvaffak oldukları her ihtilâlde başarı ile uyguladılar.

Türkiye'de ise işçi hakları, sosyal adalet gibi sloganlardan sonra «sosyalist Türkiye» sloganını kullanan komünistler eski taktiklerine döndüler. İkinci Kuvay-ı Milliyeçilik, Bağımsızlık sloganlarından sonra, «Burjuva Kemal» dedikleri M.Kemâl devrimlerinin takipçileri olduklarından bahse başladılar.

Fakat bu bir avuç Moskof uşağının buhranımızı istismar taktiği umdukları neticeyi vermeyecektir.

MARXİZM VE M. KEMAL

Bilindiği gibi Marxizm, işçi sınıfının kendini ezen burjuva devletini zorla yıkmaya ve kendini ezen bağları kırarak kendi diktatörlüğünü kuracağı hayalidir.

Şu hale göre Marxist — Leninist; burjuva kültür, devlet ordu ve sistemine düşman demektir. Marxist — Leninist açıdan Türkiye Cumhuriyeti ve sistemi burjuva düzenidir. Kuruçuları da burjuva köpeğidir. Bu şaşmaz gerçeği Nâzım Hikmet'in kaleminden okuyalım:

«ONBEŞLER İÇİN»

Trabzonda bir motor açılıyor.

Sa-hil-de ka-la-ba-lık.

Motoru taşıyorlar.

Son perdeye başlıyorlar.

BURJUVA KEMAL'İN OMUZUNA BİNİMİŞ,

KEMAL KUMANDANIN KORDONUNA,

Kumandan kâhyanın cebine inmiş,

Kâhya adamların donuna

Uluyorlar. Hav.. hav... hak... tuu...

Nâzım HİKMET

1923 Moskova Kızıl Şark Matbaası, Mustafa Suphi ve arkadaşlarının öldürülmeleri ile ilgili olarak yayınlanan kitap. Sayfa 22.28—29 Kanunî Sani 1921.

Türkiye'de komünizmin güdücülleri her devirde «Kemalizm» «Atatürkçülük» sloganlarını sipar ederek millete ihanet çukuru kazmaya çalışmışlardır. Türkiye Gizli Komünist Partisi bütün şefleri bu slogana devir devir sarırlılar Moskof ajanı Şevket Süreyya'nın «Kadro» hareketi kısa zamanda anlaşıldı. Sonra «YÖN» cüllerin «Neo Kemalizm» i ortaya sürüldü. Bir montaj sanayi vurguncusunun ve beynelmilel yahudi şirketlerinin finanse ettiği bu kızıl paçavra, Kemalizm bayrağını yükseltir ve komünist propagandaya hız verirken, M. Kemal'e söven Nâzım Hikmet'in itibarını ladeye çalışıyor.

Görülüyor ki, komünistler «Atatürkçülüğü» sadece maske olarak kullanmaktadırlar. Gelecek sayımızda da «Gerici» sloganını için kullandıklarını açıklayacağız.

TURHAL VE NİKSAR'DA MÜCADELE

Geçtiğimiz hafta Tokat'ın kazarlarından Niksar'da komünizmi tel'in mitingi yapılmıştır. Orta Anadolu'da aylardan beri komünizme karşı halkımız büyük bir uyanıklıkla teşkilatlanma arzuları belirtmektedir. Niksarlı milliyetçilerin tertib ettiği mitinge Turhal Yüksek Tahsil Talebe Derneği Başkanı Sami Demirkaya da davet edilmiştir. Miting binlerce Niksarlı'yı aynı heyecanın içine sokmuş; beynelmilel yahudilik ve onun maşası komünizmin içyüzü bütün iğrençliğiyle ortaya serilmiştir.

Ayrıca Turhal'da Yüksek Tahsil Gençliği ve Turhal'ın milliyetçi gençliği daha sağlam bir mücadele içine girmek, mücadeleyi teşkilatlı hale getirmek için Turhal'da «Milliyetçi Kültür Birliği» ni kurmuşlardır.

Bildiğimiz gibi Milliyetçi Kültür Birlikleri, Anadolumuzun bir çok vilâyetlerine yayılmaya başlamıştır. Orta öğretim talebelerini ve milliyetçi gençliğini sinesinde toplayan yeni bir ilk çalışmalarını yaz aylarında iyice kesifletmiştir.

M. Kültür Birliği Burdurda Faaliyette

Milliyetçi Kültür Birlikleri, Anadolu'nun çeşitli vilâyetlerine yayılan mücadeleleriyle güşleri kabartmaya başlamıştır. Geçtiğimiz aylarda Burdur da da kurulan birlik, Burdur halkı tarafından çok sevilmeğe ve desteklenmektedir.

Bu arada Burdur'da Yeniden Millî Mücadele mecmuası satan gençler, halktan tasvib görürlerken, komünistler çılgına dönmektedir. Çılgına dönen komünistler bir gün gizlice milliyetçilere saldırmaya teşebbüs etmişler, fakat hak ettikleri cevabı almışlardır.

Saldırı olayı üzerine Mansur Harmandar ve arkadaşları Burdur gazetelerine, «BİZİ HİÇ BİR KOMPLO DURDURMAZ» diyerek bir demec vermişlerdir.

3 Ağustos 1970 tarihli BURDURUN SESİ adlı gazetede açıklanmadan aşağıya alıyoruz:

«Böyle komplolara zaman zaman, her yerde rastlamaktayız. İmanlı Burdurluların bulunduğu şehrimizde de böyle bir komploya uğradık. Fakat şunu hemen belirtmek isteriz ki, biz hiç bir komplo ölüm pahasına bile olsa yıldırılmaz, yıldırılmazdır. Burdur'da gördüğümüz yakın ilgiyi ve Yeniden Millî Mücadele'ye gösterilen yakınlığı unutmayacağız.»

Süleyman Özdemir. Ali Çölü ve bazı solcuların iftiraları cevapsız kalmayacaktır.

OTAĞ YAYINEVİNİN İLK KİTABI:

Millî Mücadelede KADROLARIN VAZİFELERİ

ÇIKTI

Otağ Yayınevi, «Millî Mücadelede Kadroların Vazifeleri» eserini neşretmekle, millî kültürümüzü zenginleştirme ve arıtma yolunda mühim bir adım attığı inancındadır.

Bu kitap; milletin hayatını koruma idealinin takipçisi İLMİ SAĞ'cılara mücadelelerinde mütevazî bir rehber olmak emelindedir. Vazifesini yaptığı nisbette, milletin mücadelesi; zaaflarından sıyrılacak, muhteşem yürüyüşüne başlayacaktır.

Fiatı: 7,5 Lira

İSTEME ADRESİ:

Otağ Yayınevi

Babıali Cad. 50/4

Cağaloğlu — İstanbul

Kayseri Y. İslâm'da boykotun neticesi

Kayseri Yüksek İslâm Enstitüsünde geçtiğimiz öğretim yılında bazı müessif hadiseler cereyan etmişti. Talebelerin tamamen haklı olduğu olaylar bir hayli uzun sürmüştü. Neticede talebeler isteklerini elde ettiler.

Bilindiği gibi okul müdürü E. Ruhi Fiğlalı ve edebiyat öğretmeni Nazik Erik okulda, sapık bir cereyan olan Rifâiliğin propagandasını yapmakta idiler. Böylece milletin göz bebeği olan Yüksek İslâm Enstitüsü sapık cereyanların yatağı haline getirilmek isteniyordu. Milletin; imanını tahsil için gönderdiği talebeleri yanlış istikâmetlere sevk edebilmek için uğraşılıyordu. Fakat evdeki hesap çarşıya uymadı. Karşılığında milletin ideolojisine sıkı sıkıya bağlı, akidelerinden katıyken taviz vermek istemeyen talebeleri buldular. İdeoloji mize indirilmek istenen bu darbe geri tepti. Kayseri halkının ve İslâm Enstitüsü talebelerinin devamlı ve haklı direnişleri karşısında bu iki öğretmen başka yerlere nakil edildiler. Son olarak hiyanetlerini bir daha ortaya koyarak kasten birçok talebenin sınıfta kalmasını temin ettiler.

Aslında okullarımızda millî kültürü öğretmekle vazifeli olan öğretmenlerin, gayri millî fikir akımlarını yaydıkları tesbit edilirse, derhal vazifesine son verilmesi gerekir. Başka yere nakil bir çözüm yolu değil bilhassa bu şekilde faaliyet yürüten kimseler için bir hizmet

tir. Fakat bütün okullarımızda gittikçe suurlanan millî kültür öğrenme arzusu, böyle öğretmenlerin çalışmalarına hiçbir zaman müsadde etmeyecektir.

Mücadelecilerin Duruşması

İŞİK OLAYLARININ MUHAKEMESİ SİVAS'DA DEVAM EDECEK

Beşiktaş Işık Mimarlık Mühendislik Özel Yüksek Okuluna geçen yıl 19 Eylül'de vukubulan Komünist saldırısının duruşmaları Sivas'da devam edecektir.

Olay sebebiyle 10 aydan beri tutuklu bulunan sağcı öğrenciler ve ikisi sonradan yakalanan, birisi ise hâlâ yakalanmayan solcu sanıklar 11 Ağustos 1970 günü yapılacak duruşmada hazır bulunabilmek için Sivas Cezaevine nakledilmişlerdir.

Şimdiye kadar İstanbul'da yapılan duruşmalara kalabalık öğrenci topluluklarının dinleyici olarak girmek istemeleri ve gösteriler yapmaları üzerine, amme emniyeti mülâhazası ile ve Yargıtay kararıyla Sivas 2 Ağır Ceza Mahkemesine nakle edilmişlerdir. Muhakemenin neticesi merakla beklenmektedir.